

ΑΠΡΙΛΙΟΣ '93, ΤΕΥΧΟΣ 3ο, 300 δρχ

ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ

Το ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ είναι το έντυπο της συλλογικότητας HOMO UNIVERSALIS (Διεθνής Ανθρωπος).

Δεν θεωρούμε την ομάδα μας κλειστή και γι' αυτό δεχόμαστε κείμενα και άλλων συντρόφων, αρκεί να μην είναι σκοταδιστικά.

Επίσης δημοσιεύουμε κείμενα από έντυπα άλλων χωρών, γιατί πιστεύουμε πως η ανταλλαγή απόψεων, θεωρητικών και πρακτικών, είναι σημαντική για ένα κίνημα που θέλει να εξελίσσεται.

Τα κείμενά μας έχουν κοινή υπογραφή, εκτός των μεταφρασμένων, γιατί μας ενδιαφέρει η παρουσίαση της συλλογικής προσπάθειας και όχι της προσωπικής. Έτσι για τα κείμενα, παρόλο που αναγνωρίζουμε πως το τίμημα ίσως κάποια στιγμή να είναι βαρύ, η ομάδα παίρνει συλλογική ευθύνη.

Για επικοινωνία, θετική ή αρνητική:

Τ.Θ.31427, 10035 ΑΘΗΝΑ

HOMO UNIVERSALIS

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

- Σελ. 3: Ένας ολικός αρνητής, εγώ κι' εσύ.
- Σελ. 4: Γιουγκοσλαβία και Γερμανική επέκταση.
- Σελ. 7: Πόλεμος ενάντια στις γυναίκες.
- Σελ. 8: Διακήρυξη αρχών του Τούρκικου αντιμιλιταριστικού περιοδικού Amargi.
- Σελ. 11: Το γυναικείο ζήτημα στη Τουρκία.
- Σελ. 13: Νέες επιθέσεις του Τούρκικου στρατού ενάντια στους Κούρδους.
- Σελ. 15: "Την ημέρα σας ρε..."
- Σελ. 17: Δύο εξεγέρσεις στο Παρίσι.
- Σελ. 21: Νέες εξεγέρσεις στο Παρίσι.
- Σελ. 22: Αντισεξισμός στις Ε.Π.Α.
- Σελ. 25: Φεμινισμός στη Γερμανία.
- Σελ. 27: Ας είναι βαρύ το χώμα που θα σκεπάσει το περιοδικό "ΠΑΠΑΡΙ"
- Σελ. 28: Ένα μονόπρακτο...
- Σελ. 30: Αντιρατσισμός στις Ε.Π.Α.

ΕΝΑΣ ΟΛΙΚΟΣ ΑΡΝΗΤΗΣ, ΕΓΩ, ΚΙ' ΕΣΥ

Ο ολικός αρνήτης στράτευσης Νίκος Μαζιώτης είναι ελεύθερος. Μετά τη δεύτερη τετράμηνη φυλάκισή του και 50 ημέρες απεργία πείνας ο Νίκος απελευθερώθηκε στις 18 Ιανουαρίου 1993. Χάρη στη προσωπική δύναμη που αντλούσε από τον αγώνα του ενάντια στη στρατοκρατία την εξουσία και όλα όσα ο милитарισμός εμπεριέχει, ο αγώνας του πέτυχε αυτό που φαινόταν δύσκολο αν όχι ακατόρθωτο.

Ο κόσμος που κινήθηκε υπερασπίζοντάς τον γεύτηκε κι αυτός τη χαρά του. Η απελευθέρωση του Νίκου όμως δεν είναι μόνο νίκη δική του και των συντρόφων του αλλά και ολόκληρης της κοινωνίας. Είναι ένα βήμα μπροστά.

TAKEBACKYOURLIFE

Μέσα από το ζήτημα της ολικής άρνησης στράτευσης άνθρωποι βρέθηκαν και μίλησαν για το εθνικό, για τη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, για το ρατσισμό, για τον πόλεμο σε Γιουγκοσλαβία, πρώην Σ. Ενω-ση, Ιράκ, για το σεξισμό, τη Τουρκία για όλα όσα μπορούσαμε ν' αγγίζουμε. Καταλάβαμε πως αγωνιζόμενοι μέσα από ένα μέτωπο όπως η ολική άρνηση μπορούσαμε ν' απαντούμε και σ' ένα σωρό άλλα ζητήματα.

Δεν ήταν και δεν είναι η ολική άρνηση μία προσωπική στάση, είναι ένα πολιτικό - κοινωνικό μέτωπο που εμπεριέχει και εμπεριέχεται σε μία αντιεξουσιαστική λογική και προοπτική. Πιστεύουμε πως ο αγώνας μέσα από τα μέτωπα στα οποία δουλεύουμε, όπως περιοδικά, εφημερίδες, σταθμούς, στέκια, συναυλίες, ομάδες, συλλογικότητες, προσωπική ζωή και ότι άλλο κάνουμε είναι ο μόνος τρόπος για να μπορέσουμε να αγγίζουμε βαθύτερα και τον εαυτό μας και τους άλλους. Εχουμε να πούμε πολλά, έχουμε να δώσουμε πολλά, να προτείνουμε πολλά.

ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΑΝ ΥΠΑΡΞΕΙ ΜΕΛΛΟΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΜΑΣ

Τα σκοτάδια που φαίνεται πως σκεπάζουν κεφάλι γύρω μας σβήνουν μονομιάς όταν εμείς φανούμε σαν αυτό που πραγματικά παλεύουμε για να είμαστε: ΑΝΘΡΩΠΟΙ!

Και μην πεις ποτέ "ωχ αδερφέ και τι μπορώ να κάνω εγώ;" γιατί μπορείς και μπορούμε να κάνουμε πολλά: Δραστηριοποιηθούμε και αγωνιστούμε. Οργάνωσε μια συναυλία με περιεχόμενο στη γειτονιά σου, στο σχολείο σου. Τύπωσε, μοίρασε μια προκήρυξη. Τύπωσε, μοίρασε και κόλλησε μια αφίσσα δική σου, της συλλογικότητάς σου ή άλλων. Γράψε για ένα περιοδικό που σ' ενδιαφέρει τις απόψεις σου. Σκότωσε το φασίστα το ρατσιστή τον εθνικιστή ή το σεξιστή που έχεις μέσα σου. Κριτίκαρε, απέρριψε, εναντιώσου σ' ό,τι νοιώθεις να μειώνει εσένα τους φίλους σου ή την κοινωνία. Σεβάσου τους άλλους τις αδυναμίες τους ή τα λάθη τους, αλλά ποτέ μη κλείνεις τα μάτια του μυαλού της ψυχής ή το στόμα σου.

Μίλα, πάρε θέση, μην αφήνεις άλλους ν' αποφασίζουν για 'εμένα. Αντιμετώπισε τη βλακεία που θα συναντήσεις γύρω σου, μέσα σου και νίκησέ τη. Ψάξε για το φως σε μία κοινωνία που την έχουν μάθει να λατρεύει το σκοτάδι. Δείξε την αλληλεγγύη σου σ' όσους τη χρειάζονται. Κάνε φίλους και συντρόφους αληθινούς, όχι δημόσιες σχέσεις. Κάνε το δίκιο της κοινωνίας δικιά σου υπόθεση και δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα.

Μην περιμένεις από τους άλλους' κάντο εσύ. Βάλε και τις δικές σου προτάσεις σ' αυτή τη λίστα, σ' αυτή τη ζωή. Πάρε τη ζωή σου στα χέρια σου.

Πάντα κοντά σας
Πάντα δίπλα σας
Homo Universalis

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ ΚΑΙ Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΠΕΚΤΑΣΗ

Κείμενο του Heleno Sana στην μηνιαία
εφημερίδα FALL (Ελεύθερη Ένωση
Εργατών).

(Στο κείμενο πολλοί ίσως διακρίνουν μία φιλοσερβική διάθεση. Εμείς το δημοσιεύουμε γιατί πιστεύουμε πως αν διαβάσουμε ανάμεσα από στις γραμμές, θα μπορέσουμε να αντλήσουμε στοιχεία για τον πόλεμο στη πρώην Γιουγκοσλαβία. HOMO UNIVERSALIS)

Στις αρχές του '70 άρχισαν οι Κροάτες και Σλοβένοι εθνικιστές μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα να κριτικάρουν το συγκεντρωτισμό του Βελιγραδίου και να απαιτούν μια δίκαια μοιρασιά του πλούτου της χώρας. Αυτό που στην αρχή ήταν μία διαμάχη μέσα στο ίδιο το κόμμα, σιγά-σιγά εξελίχθηκε σε ένα αντι κομμουνιστικό κίνημα που το καθοδηγούσαν φανερά αντιδραστικά και αστικά στοιχεία.

Ο Τίτο απαντούσε στις προσπάθειες για το χωρισμό της Σλοβενίας και Κροατίας με την αναγγελία ενός καινούριου πολιτεύματος (1974) και την αναδιάρθρωση του συστήματος αυτοδιαχείρισης (1976). Παρ' όλα αυτά δεν κατάφερε να σταματήσει το διασπαστικό αντι-κομμουνιστικό κύμα, που στηριζόταν από το εξωτερικό μέσω της Γερμανίας και Αυστρίας. Τη στιγμή του θανάτου του Τίτο στις 4 Μάη '80, η διαδικασία της διάλυσης ήταν σε εξέλιξη.

Η εθνική ένταση εκδηλώθηκε αρχικά στην Pristina, την πρωτεύουσα της αυτόνομης περιφέρειας του Κοσόβο και όχι στην Κροατία ή τη Σλοβενία. Στα τέλη του Μάρτη του '81 Άλβανοί φοιτητές βγήκαν στους δρόμους διαμαρτυρόμενοι για τις διακρίσεις εις βάρος τους από τη διοίκηση των Σέρβων. Στις συμπλοκές με την αστυνομία σκοτώθηκαν πολλά άτομα. Το κίνημα αντίστασης του Άλβανικού λαού διαμορφώθηκε με τον καιρό σε κίνημα ενάντια στο Βελιγράδι. Ένα μεγάλο μέρος συμμετείχε στο να κινητοποιεί την αντιπολίτευση των περισσότερων δημοκρατιών ενάντια στους Σέρβους σε τέτοιο μέγεθος ώστε στα μέσα τις δεκαετίας του '80 το θέμα της διάλυσης ή

της ένωσης της Γιουγκοσλαβίας συζητιόταν ανοιχτά σ' όλη τη χώρα.

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε ο Slobotan Milocevic, ένα από τα βασικά στελέχη του Σερβικού Κ.Κ. στο πολιτικό προσκήνιο. Η εκλογή του ως γενικός γραμματέας του κομμουνιστικού σύνδεσμου της Σερβίας το Σεπτέμβρη του '87, συνοδεύονταν από την ομολογία πως θα πολεμούσε με κάθε μέσο τις διαχωριστικές τάσεις και θα διατηρούσε με κάθε τίμημα την ένωση της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας.

Το σύνθημά του ήταν: Αυτονομία ΝΑΙ - Ανεξαρτησία ΟΧΙ. Τα πρώτα μέτρα ήταν να διώξει όλους τους κομμουνιστές λειτουργούς του Κόσοβο που αντιστέκονταν στην εσωτερική πολιτική του Βελιγραδίου. Μία σειρά από διαδηλώσεις διαμαρτυρίας Άλβανών κόστισε τη ζωή σε πολλούς από αυτούς. Την καταπιεστική πολιτική του Milosevic την κριτίκαραν σκληρά Σλοβένοι και Κροάτες, που άρχισαν να βλέπουν την δημιουργία ενός μεγάλου Σερβικού κράτους. Κατηγορούσαν τους Σέρβους πως

κακομεταχειρίζονταν τους Αλβανούς σαν Εβραίους και πως συμπεριφέρονταν σα NAZI. Σε μία χώρα με αντιφασιστική ιστορία αυτό ήταν εντελώς εξευτελιστικό. Η ρήξη μεταξύ Βελιγραδίου και των στενόμυαλων εθνικιστικών στόχων ήταν πια αναπόφευκτη.

Στο τέλος του '89 οι Σλοβένοι εθνικιστές δήλωσαν το δικαίωμά τους για απόσπαση από τη Γιουγκοσλαβική Ομοσπονδία και τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου κράτους. Τον Ιανουάριο του '90 στη διάρκεια της συζήτησης του 14^{ου} συνέδριου του κομμουνιστικού συνδέσμου, οι Σλοβένοι απεσταλμένοι καταφέρθηκαν ενά-

συμμετάσχουν άλλο στη συζήτηση και το συνέδριο αναβλήθηκε επ' αόριστο.

Μέσα στο Μάιο του '90 ολοκληρώθηκε η διάλυση του κομμουνιστικού συνδέσμου της Γιουγκοσλαβίας. Η διαμάχη Σλάβων και Σέρβων δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα προ παιγνίδι ενός πιο σκληρού ανταγωνισμού μεταξύ Κροατίας και Σερβίας. Οι εκλογές που έγιναν την άνοιξη του '90 στην Κροατία κατέληξαν σε καταστροφική ήττα των κομμουνιστών και μεγάλη νίκη της "Ενωσης Δημοκρατών Κροατίας" και του αρχηγού της Franjo Tudjman, που ψηφίστηκε πρόεδρος της χώρας. Με πολύ

ντια στο συγκεντρωτικό του κόμματος και έκαναν πρόταση για τη μετατροπή της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας της Γιουγκοσλαβίας σε Ομοσπονδία ανεξάρτητων κρατών. Μεταξύ άλλων απαιτούσαν και την εμπόδιση των δημοκρατικών εκλογών σ' όλη τη χώρα. Ο Milosevic έκανε μερικές παραχωρήσεις αλλά υπερασπιζόταν την ενότητα του κόμματος και του έθνους. Οι Σλοβένοι απεσταλμένοι αποχώρησαν από το Κονγκρέσο. Οι απεσταλμένοι της Κροατίας, της Μακεδονίας, και της Βοσνίας αρνήθηκαν να

κόπο μπορούσε ο Tudjman να κρύψει το ρατσισμό του πίσω από μια επίφαση δημοκρατικότητας. Η άνοδος των Κροατών στην εξουσία ξεκίνησε με παρενόχληση της Σερβικής μειονότητας στην περιφέρεια της Krajina. Σ' αυτή την πόλη η φασιστική Ustasi¹ έκανε τα χειρότερα εγκλήματα στο 2^ο Παγκόσμιο πόλεμο.

Στις αρχές του καλοκαιριού οι Σέρβοι της Κροατίας άρχισαν να αντιστέκονται στους καταπιεστές τους και από την αρχή είχαν τη συμπαράσταση του Ομοσπονδιακού στρατού, που είχε συγκροτηθεί κατά μεγάλο μέρος από

¹ Παραστρατιωτική φασιστική οργάνωση των Κροατών στον Β' Παγκόσμιο πόλεμο.

Σέρβους. Στις μάχες συμμετείχαν και οι "Cetniks"².

Όλες οι προσπάθειες για την αποτροπή της διάσπασης της Γιουγκοσλαβίας απέτυχαν.

Ενας από τους λόγους ήταν οι μάχες Σέρβων και Κροατών που γίνονταν όλο και πιο αιματηρές.

Στις 8 Μάη του '91 ο υπουργός Veljko Kadijere δήλωσε πως η χώρα βρισκόταν σε εμφύλιο πόλεμο.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΣΤΗ ΔΙΑΜΑΧΗ

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η Γιουγκοσλαβική κρίση και η μετατροπή της σε εμφύλιο πόλεμο οφείλεται κατά ένα μέρος στο παλιό ηθικό, θρησκευτικό, εθνικιστικό και γεωπολιτικό κατεστημένο. Δεν μπορεί να διαψευστεί πως οφείλεται και στα συμφέροντα, της ραδιουργείας και τις σκευωρίες των Ευρωπαϊκών δυνάμεων, της Αμερικής και των Ισλαμικών κρατών.

Για μια ακόμη φορά η ιστορία επαναλαμβάνεται. Εξαιρετικά σκανδαλώδης είναι ο ρόλος της Γερμανίας και των τιμητόρων της Αυστρίας και Ουγγαρίας. Οι ίδιες χώρες στον 1^ο και στο 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο είχαν την ίδια θέση και στήριξαν από τη πρώτη στιγμή τις θέσεις των Σλοβένων και των Κροατών. Ο Αυστριακός υπουργός Alois Mock απαιτούσε κυρώσεις ενάντια στους Σέρβους και υποστήριζε τους Σλοβένους και τους Κροάτες σαν τα αθώα θύματα του Σέρβικου εθνικισμού.

Το ουσιαστικό κατάλοιπο της αντι Σερβικής πολιτικής βρίσκεται στη Γερμανία. Η χώρα που έχει τους πιο πολλούς λόγους να μένει αμέτοχη, είναι αυτή που έριξε το περισσότερο δηλητήριο ανάμεσα στα κρατίδια και κάνει τη Σερβία να φαίνεται υπεύθυνη γι' αυτό που γίνεται στη χώρα. Το βασικό στέλεχος της αντι Σερβικής πολιτικής

ήταν ο πρώην υπουργός εξωτερικών Hans Dietrich Gensser, ένας άνδρας που ενώ κρυβόταν πίσω από ένα δήθεν αντι-μπεριαλισμό για δεκαετίες, εξασκούσε μία εθνικιστική και μπεριαλιστική πολιτική, οδηγούμενος από το μίσος του για τη Σερβία και τους κομμουνιστές. Ετσι από την πρώτη στιγμή που ανακατεύτηκε στην Γιουγκοσλαβική κρίση, αποκαλούσε τους Σέρβους μόνους ένοχους και έτρεχε σε όλο τον κόσμο να βρει συμμάχους για την εκδικητική πολιτική του. Αργότερα ανέλαβε ο Klaus Kinkel ο οποίος δεν έχανε ευκαιρία να κάνει προτάσεις απαιτώντας κυρώσεις ενάντια στη Σερβία.

Ενα πράγμα είναι σίγουρο: αν Κροάτες και Σλοβένοι δεν είχαν από την πρώτη στιγμή την υποστήριξη της Βόννης, σίγουρα δε θα απαιτούσαν με τέτοιο απερίσκεπτο τρόπο την ανεξαρτησία τους προκαλώντας, με τις διακρίσεις ενάντια στη Σερβική μειονότητα, το ξέσπασμα του εμφύλιου. Ήταν η επιταγή "BLANKO", χορηγούμενη από τη Βόννη στους παλιούς της συμμάχους από τον πόλεμο που όχι μόνο τους κίνησε να ρισκάρουν μία ένοπλη σύραξη με τη Σερβία, αλλά την προβοκάρανε κι' όλας. Αυτό εξηγεί και τις κατηγορίες του Βελιγραδίου ενάντια στη Βόννη, πως ήθελε να την καταστρέψει για να ιδρύσει με άξονα τη Γιουγκοσλαβία ένα 4^ο Ράιχ. Οι Γερμανοί εξαγριωμένοι διαψεύδανε μία τέτοια κατηγορία, αλλά ας θυμηθούμε πως, όταν στο 2^ο παγκόσμιο πόλεμο, οι Σλοβένοι και οι Μουσουλμάνοι ήταν σύμμαχοι των ΝΑΖΙ και των Ιταλών φασιστών, μόνο οι Σέρβοι αντιστάθηκαν, με συνέπεια την μέχρι και σήμερα εχθρότητα των Γερμανών και Ιταλών.

Ετσι εξηγείται γιατί η Βόννη επέμενε τόσο να αναγνωριστούν Κροατία και Σλοβενία σαν ανεξάρτητα κρατίδια και αυτό ενάντια στη θέληση του γραμματέα των Ενωμένων Εθνών de Cue-
yar, της Αμε-

ρικής και των χωρών της Ε.Ο.Κ. Για πρώτη φορά παραιτήθηκε η Βόννη την έγκριση των Δυτικών συμμάχων και ενήργησε με δική της πρωτοβουλία με απόφαση του πρωθυπουργού Helmut Kohl, για να δείξει πως η ενοποίηση των δύο Γερμανιών σημαίνει το τέλος του "Status Quo" που εφαρμόστηκε στο τέλος του 2^{ου} παγκόσμιου πόλεμου.

Η αναγνώριση της Κροατίας και της Σλοβενίας από τη Γερμανία - κατά το Maastricht ακολούθησαν η Γαλλία, η Αγγλία, η Ισπανία καθώς και οι περισσότερες χώρες της Ε.Ο.Κ.- είχε σα στόχο την ικανοποίησή της. Αποτέλεσμα ήταν η έναρξη ενός νέου κύματος βίας και η εξάπλωση του πόλεμου στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, που μέχρι τότε στο έδαφός της ζούσαν μαζί ειρηνικά Κροάτες, Σέρβοι και Μουσουλμάνοι. Εκείνη τη στιγμή παραιτήθηκε και ο υπουργός H.D. Gensser, με το τυπικό φέρεμα ενός προβοκάτορα που με τα την πράξη του γίνεται "καπνός".

Η Βόννη δικαιολόγησε την πολιτική της επέμβασης με το δικαίωμα της ανεξαρτησίας των λαών. Το πραγματικό κίνητρο όμως ήταν το μίσος ενάντια στη Σερβία. Αν μπορούσαν οι Γερμανοί να εισβάλουν στη Σερβία θα το έκαναν αμέσως, αλλά επειδή αυτό ήταν αδύνατο, διέταξαν τους Κροάτες και τους Βόσνιους να κάνουν αντί γι' αυτούς τον πόλεμο. Οσον αφορά το δικαίωμα της

ανεξαρτησίας, όλος ο κόσμος γνωρίζει ότι η "κυριαρχία" μικρών κρατιδίων όπως η Κροατία, η Σλοβενία και η Βοσνία είναι μία "επινόηση" και πως η μοίρα τέτοιων κρατιδίων είναι να εμπεριέχονται κάτω από την κηδεμονία μεγάλων κρατών.

Είναι αλήθεια, πως το εθνικό κριτήριο έχει μετατραπεί προ καιρού σ' ένα αναχρονισμό, η πραγματική επιθυμία είναι να γυρίσουμε στον κρατιδισμό του μεσαίωνα. Είναι γνωστό πως ο τωρινός εθνικισμός δεν είναι λιγότερο πορομένος και φανατικός από εκείνο των αυτοκρατόρων.

Η Βόννη δεν υποστήριξε την αποσπαστική πολιτική των Κροατών, Σλοβένων και Βοσνίων, μόνο επειδή μισεί τους Σέρβους, αλλά και λόγω του ότι η Ένωση της Γιουγκοσλαβίας ήταν ένα εμπόδιο για τις επεκτατικές βλέψεις της στην Ανατολική Ευρώπη. Αυτό που κυνηγάει η Βόννη με την Αντι Σερβική πολιτική της είναι η ακύρωση των αποτελεσμάτων των δύο παγκόσμιων πολέμων, μία στάση που έχει αναδειχθεί σε ιστορικό σκοπό με ένα εκδικητικό προμήνυμα και είναι γι' αυτό το λόγο ένας μακροχρόνος κίνδυνος όχι μόνο για τη σταθερότητα της Ανατολικής Ευρώπης αλλά για ολόκληρο τον πλανήτη.

(Οι δύο τελευταίες ζωγραφιές είναι του C. Hagret και πάρθηκαν από την προσούρα των "Πειρατών της Ημισελήνου", "Ο Αγνωστος Λιποτάκτης")

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Σε όλες τις εποχές και σε όλους τους πολέμους έχουν βιαστεί γυναίκες. Εδώ και μήνες έχει γίνει γνωστό πως στο μέτωπο της Βοσνίας γίνονται μαζικοί βιασμοί και πως υπάρχουν ελεγχόμενα στρατόπεδα βιασμού από τους Σέρβους. Σ' αυτά τα στρατόπεδα βασανίζονται σεξουαλικά, βιάζονται και δολοφονούνται συστηματικά γυναίκες. Αυτός ο πόλεμος ενάντια στις γυναίκες δεν είναι απλώς ένα παράρτημα του πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία αλλά ένα σημαντικό στοιχείο του πολέμου.

Η σεξιστική βία ενάντια στις γυναίκες είναι πολεμική στρατηγική. Άντρες και αγόρια βιάζονται επίσης σ' αυτό τον πόλεμο, αλλά όχι στην ίδια έκταση ούτε τόσο συστηματικά όσο οι γυναίκες και τα κορίτσια. Ο βιασμός και ο σεξουαλικός βασανισμός των γυναικών έχει το νόημα της μετάδοσης ενός μηνύματος στους "ιδιοκτήτες". Η εκδίκηση πάνω στις γυναίκες είναι παράλληλα ένα μήνυμα από άνδρα σε άνδρα, από πολεμιστή σε πολεμιστή. ΑΥΤΗ είναι το αντικείμενο του σαδισμού, της ταπείνωσης, της καταστροφής και η σεξουαλικότητα του πολεμιστή δεν είναι παρά ένα ακόμα όπλο.

Ασχετα από την ιδεολογία τους και το σκοπό, οι στρατιώτες στη διάρκεια του πολέμου πάντα βιάζαν γυναίκες και παιδιά. Οι Γερμανοί φασίστες στις χώρες που κατάκτησαν οι Yankees στο Βιετνάμ, ο Ιαπωνικός στρατός στην Κορέα, ο Κόκκινος στρατός στη Γερμανία... Σ' όλους τους πολέμους και από όλους τους στρατούς οι γυναίκες είναι πολεμική λεία και αντικείμενο εκδίκησης.

Στον πόλεμο της πρώην Γιουγκοσλαβίας φαίνεται ξεκάθαρα πως η κάθε πλευρά εκτελεί και ένα πόλεμο ενάντια στις γυναίκες. Από τη μια μεριά υπάρχει ο σεξουαλικός βασανισμός και οι δολοφονίες ενάντια στην αντίπαλη θηκική και από την άλλη μεριά σχέδια για θηκική ανενέωση. Για παράδειγμα υπάρχει ένα Κροατικό σχέδιο νόμου που μετατρέπει τη γυναίκα σε μηχανή αναπαραγωγής. Με βάση αυτόν, απαγορεύονται οι εκτρώσεις και κάθε γυναίκα σε γόνιμη ηλικία πρέπει να γεννήσει 3 έως 4 παιδιά. Αυτό το σχέδιο εμπεριέχει την εθνικιστική νοοτροπία του αίματος και της κτήσης. Οι φεμινίστριες από την Κροατία και τη Σλοβενία που εναντιώνονται στον εθνικισμό, μάχονται αυτή την εποχή με διάφορους τρόπους ενάντια σ' αυτό το σχέδιο μαζί με άλλες γυναίκες απ' όλες τις περιοχές της πρώην Γιουγκοσλαβίας ενάντια στα στρατόπεδα βιασμού και θανάτου. Αγωνίζονται για την πάταξη του βιασμού και την καταδίκη του ως έγκλημα πολέμου. Σ' αυτό τους τον αγώνα έχουν την πλήρη υποστήριξη και την αλληλεγγύη μας. Ας κάνουμε κι' εμείς κάτι για να την αποδείξουμε.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΣ ΠΑΣΙΦΙΣΜΟΣ - ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ

(ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΑΡΧΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΑΜΑΡΓΚΙ)

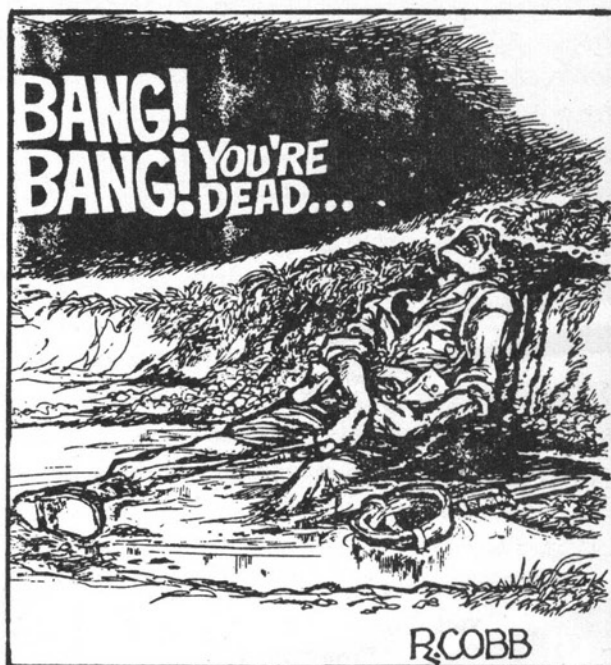
Ρίχνοντας μια ματιά στην παγκόσμια ανάπτυξη σήμερα, βλέπουμε πως η υποχρεωτική στρατιωτική θητεία σαν καθεστώς, σταδιακά καταργείται. Στην Τουρκία η οποία είναι παραδοσιακό στρατιωτικό κράτος, γίνονται προετοιμασίες ώστε ο στρατός να γίνει επαγγελματικός. Παίρνοντας υπ'οψιν το γεγονός πως η κοινωνική θητεία προβάλλει σαν κρατική πολιτική, δεν υπάρχει κανένας λόγος να υποστηρίξουμε πως η κοινωνική θητεία είναι ένα βήμα προόδου. Αντιθέτως οι στρατοκράτες για να ξεφορτωθούν τα άχρηστα δεκανίκια, να κάνουν τη στρατιωτική μηχανή πιο ευκίνητη, ελλοτώνουν το μέγεθος και βάζουν το ζήτημα της ανάγκης για κοινωνική θητεία στο κράτος. Η παραδοχή της κοινωνικής θητείας είναι ηθικά υποκριτική. Είναι απλώς μια ηπιότερη μορφή της λογικής που λέει "Εγώ δεν μπορώ να σκοτώσω αλλά εσύ ας το κάνεις". Οι αντιμιλιταριστές δεν χρειάζεται να αναρωτηθούν γι' αυτό το ζήτημα ούτε και να προσπαθήσουν να το υπερβούν.

Πρέπει όλοι οι πολίτες να γνωρίζουν πως όλοι οι νόμοι που υπομένουν, όλες οι θέσεις στις οποίες βρίσκονται και κάθε νομική ταυτότητα, αναγνώριση που ίσως κατέχουν, υπηρετούν το στρατό και το κράτος.

Δίχως αμφιβολία καθένας που αναγνωρίζει τον εαυτό του σαν αντιμιλιταριστή ξέρει τι σημαίνει έμμεση θητεία και ότι και ο ίδιος-α είναι ένα κομμάτι του. Αυτό όμως δεν είναι το θέμα μας. Το θέμα είναι να δούμε την έμμεση θητεία και έννοιες όπως το κράτος, το έθνος και την υπηκοότητα σαν ένα και να ανησυχούμε για όλες τις αναγνωρίσεις, "νομιμοποιήσεις" συμπεριλαμβανομένων και των επισήμων, οι οποίες περατώνονται με σοβαρότητα.

Ακόμα πρέπει να πιστέψουμε πως η ολική απόρριψη, μετά από μια διαδικασία, είναι πιθανή και να στραφούμε προς αυτή τη κατεύθυνση αναζητώντας τρόπους πραγμάτωσης μιας τέτοιας πιθανότητας. Το πρώτο βήμα θα ήταν η άρνηση στράτευσης, με επακόλουθο την αστυνομία και το δικαστήριο. Είναι πολύ σημαντικό για τις σχέσεις ενός ατόμου με το κράτος η απόρριψη του στρατού. Σε άλλους οργανισμούς το άτομο ίσως να έχει την δυνατότητα να πιστεύει πως μπορεί να διατηρήσει την

προσωπικότητα του και την ελευθερία του. Όμως όχι στο στρατό. Ο στρατός δεν γίνεται να οργανωθεί σ'ένα τέτοιο επίπεδο που θα επέτρεπε τέτοιες φαντασιώσεις. Γι'αυτό και

είναι το καλύτερο μέσο για να δίνονται μαθήματα (υπηκοότητας) σε υπήκοους.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΧΩΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΝΟΙΚΕΣ

Τα παιδιά δεν έχουν το δικαίωμα να επιλέξουν που θα γεννηθούν. Όταν γεννιούνται αυτόματα παίρνουν υπηκοότητα με την ιστορία συνδεδεμένη. Μαθαίνουν να είναι εθνικιστές και μεγαλώνουν μισώντας τους εχθρούς της χώρας στην οποία δεν έτυχε να γεννηθούν χωρίς να σκεφτούν πως αν είχαν γεννηθεί στην εχθρική χώρα θα θεωρούσαν τους πολίτες της χώρας στην οποία είναι υπήκοοι ως εχθρούς και αν χρειαστεί απερίσκεπτα παρελαύνουν προς ένα οποιοδήποτε νέο και "δίκαιο" πόλεμο. Πεθαίνουν και μένουν ανάπηροι, ακρωτηριασμένοι.

Σ'όλα τα εθνικά μαθήματα ιστορίας μαθαίνουν πως ο στρατός τους ήταν νικηφόρος, ότι ο εχθρός ήταν κακός, απάνθρωπος κ.τ.λ. Όλες οι εθνικές ιστορίες είναι σωστές.

Όταν ο στρατός τους μπαίνει σε εχθρική περιοχή, ο κόσμος πάντα τους υποδέχεται με σημαίες και γιορτές, όταν ο εχθρικός στρατός παρελαύνει υπάρχουν πάντα αίμα, δάκρυα, ερήμωση και μια σειρά βιασμών. Η Τουρκία όπως είναι γνωστό περιτριγυρίζεται από τις τρεις μεριές από θάλασσα και από τις τέσσερις από εχθρούς. Η Τουρκία δεν είναι η μόνη χώρα που είναι τόσο παρανοϊκή. Όλες οι χώρες έτσι είναι.

Χωρίς αμφιβολία έχουν κάποιους συμμάχους. Όμως κι αυτοί μπορεί να σε χτυπήσουν πισόπλατα οποιαδήποτε στιγμή. Το πιο σημαντικό είναι ότι αυτές οι χώρες έχουν δικίο να είναι τόσο παρανοϊκές. Κάθε κράτος είναι πάντα έτοιμο να "εξαπλωθεί" όταν του δίνεται η δυνατότητα. Συμμαχίες διαλύονται, συμμαχίες δημιουργούνται και έπειτα νέες ξαναφτιάχνονται. Ένα έθνος είναι άλλωστε φίλος και άλλωστε ο χειρότερος εχθρός με ένα άλλο έθνος.

Σ' όλη την διάρκεια της ιστορίας η γεωγραφία του κόσμου αλλάζει συνεχώς από "δικαιους" πολέμους. Και κάθε έθνος έχει κληρονομήσει από αυτή την ιστορία επαρκείς λόγους για να επιτεθεί σε ένα άλλο. Οι ηγέτες του κράτους έχουν χρησιμοποιήσει αυτή την εχθρότητα για να έχουν τη δυνατότητα να διατηρούνται στην εξουσία, ποτίζοντάς την με ανθρώπινο αίμα. Ακόμα κι αν προοιποθετούσαμε να ριζώσουμε μία αντικειμενική ματιά στους πολέμους της ιστορίας, θα έρθουμε αντιμέτωποι με ένα αίνιγμα στο οποίο δεν διακρίνεται ποιος επιτίθεται σε ποιον.

Ο αντιμιλιταρισμός εξ' ορισμού είναι οικουμενικός. Γι' αυτό είναι βασισμένος σε αναντίρρητες ηθικές αξίες πάνω από κάθε φυλετική, εθνική ή διεθνιστική κατηγοριοποίηση. Επειδή η ριζοσπαστική απόρριψη του στρατού είναι μία κρυστάλλινης καθαρότητας ανθρώπινη στάση η οποία καταστρέφει όλα τα επιχειρήματα του στρατού και του κράτους, είναι ο εφιάλτης τους. Για παράδειγμα, δεν υπάρχει χώρα στο κόσμο που να δίνει άσυλο σε αντιρρησίες συνήδεισης..

Όταν ένας αντιμιλιταριστής μονομερώς ακυρώνει τη σύμβασή του με το κράτος αρνούμενος το στρατό, έχει ταυτόχρονα σπείρει και πολλούς άλλους σπόρους. Μία σειρά από σημαντικά ζητήματα που απ' τη μεριά του κράτους και των νόμων είναι προορισμένα να αγνοηθούν.

Πρώτιστα απειλούνται η εθνική ασφάλεια και κάθε είδους σύνορα. Επειδή οι αντιμιλιταριστές δεν έχουν εχθρούς και αποδέχονται τους ανθρώπους κάθε κουλτούρας σαν ίσους, δεν χρειάζεται να ανησυχούν για ζητήματα όπως "εθνική ασφάλεια" και "σύνορα". Δεν αναλαμβάνουν την ευθύνη για ζητήματα που αφορούν ιστορικές συγκρούσεις. Γι' αυτό το λόγο για τους αντιμιλιταριστές κάθε είδους σύνορα είναι τεχνητά και επομένως εν δυνάμει μέτωπα για πιθανούς πολέμους που

θα έπρεπε να καταργούνται παρά να προστατεύονται.

Όταν είπαμε πως όλες οι χώρες είναι παρανοϊκές, ξεχάσαμε να προσθέσουμε πως επιβάλλεται να είναι έτσι. Και επιπλέον είναι αναγκασμένες να μεταδίδουν την παράνοιά τους στους πολίτες τους. Κανένα

κράτος δεν μπορεί να εθνικοποιήσει την ύπαρξή του χωρίς έναν εχθρό εκτός συνόρων. Γι' αυτό το λόγο οι ηγέτες μίας χώρας χρειάζονται συνεχώς έναν εχθρό για να παραμείνουν στην εξουσία. Αν ξαφνικά ένας εχθρός σταματήσει να είναι εχθρός, ένας νέος αναζητείται απεγνωσμένα. Έχουμε γίνει μάρτυρες μίας τέτοιας κατάστασης στον αγώνα του NATO να επιβιώσει με έναν πολύ παράξενο τρόπο.

Με άλλα λόγια, οι εχθρικές χώρες πραγματικά θα έπρεπε να χρωστούν ευγνωμοσύνη η μία στην άλλη. Διανύουμε μία περίοδο στην οποία το κεφάλαιο χάνει την εθνικότητά του και ενώνεται κάτω από τη στέγη της Ευρωπαϊκής ένωσης. Καθώς οι Ευρωπαϊκές χώρες προχωρούν στην κρατική ενοποίηση, παραπονούνται οτι τα εθνικά χαρακτηριστικά του καπιταλισμού υποφέρουν. Αλλά ακόμα κι αν ο καπιταλισμός διεθνοποιείται, βλέπουμε τις εθνικές ταυτότητες να μορφάζουν μέσα από

τη νέα ισορροπία δυνάμεων. Η Γερμανία ασφαλώς, δεν υποστηρίζει την Κροατία γιατί πιστεύει ότι τα έθνη έχουν το δικαίωμα να αποφασίζουν για τη μοίρα τους.

Παρόμοια η κάλυψη Ε.Π.Α. και Ευρώπης πίσω από το Ν.Α.Τ.Ο. και ο οικονομικός ανταγωνισμός μεταξύ Ε.Π.Α. και Ιαπωνίας και όλες οι άλλες παρόμοιες συγκρούσεις δεν είναι ανεξάρτητες των εθνικών ταυτοτήτων. Τέτοιες συγκρούσεις είναι απαραίτητες σε κάθε περίπτωση για να συντηρούν τη βιομηχανία όπλων. Εάν στο μέλλον αποκτιόταν ένας εχθρός απ' το διάστημα δεν θα υπήρχε η ανάγκη εθνικών συγκρούσεων. Καθώς η Σοβιετική Ένωση και οι άλλες χώρες της Ανατολικής Ευρώπης διαλύονται για να δημιουργήσουν νέα κράτη, η όρεξη των καπιταλιστών ανοίγει και φαίνεται πως τα νέα εθνικιστικά αισθήματα που δυναμώνουν θα βοηθήσουν τη βιομηχανία όπλων να αυξάνεται για αρκετό καιρό ακόμη. Λόγω των συγκρούσεων μεταξύ των καπιταλιστικών δυνάμεων και τις ανάγκες αυτών των συγκρούσεων ώστε να τροφοδοτείτε τη βιομηχανία όπλων, ο κόσμος μας σύντομα θα έρθει αντιμέτωπος με μια σειρά μεγάλων και μικρών πολέμων.

Πέρα από τα αποτελέσματα και τις αναλύσεις οι οποίες θα προκύψουν από έρευνες, ο μόνος τρόπος για να αποφύγουμε τους πολέμους που θα έρθουν για να μπορούμε να ζήσουμε σαν ελεύθεροι άνθρωποι, είναι ο σταθερός αντιμιλιταριστικός αγώνας που δεν θα εμπεριέχει καμία φυλετική εθνική φύση - και αυτό είναι αναγκαίο - γιατί οποιοσδήποτε αγώνας εκτός από αυτόν

είναι καταδικασμένος να βαλτώσει μέσα στην πολιτική και είναι ικανός να φέρει μόνο εναλλακτικούς τρόπους αναπαραγωγής του πολέμου.

Ο πόλεμος και ο στρατός είναι αναγκαίος όπου υπάρχουν κράτη και εξουσία. Οπου υπάρχουν χώρες, θα υπάρχουν και κατεστημένα ιδρύματα όπως τα Ενωμένα Έθνη, που ενώ έχουν ιδρυθεί υποτίθεται για να αποτρέπουν τους πολέμους, στην ουσία το μόνο που κάνουν είναι να τους δικαιολογούν νομιμοποιώντας τους. Η μεγάλη σφαγή στο Ιράκ νομιμοποιήθηκε με περισσή άνεση από τα Ενωμένα Έθνη.

Για να αποτρέψουμε τον πόλεμο και να ζήσουμε ελεύθεροι, ο αντιμιλιταριστικός αγώνας είναι αναγκαίος, αλλά κατά τη γνώμη μου, για να αποδώσουν οι προσπάθειές μας, για να αλλάξουν αληθινά οι καταστάσεις, πρέπει πρώτα να πιστεύουμε πως ο κόσμος μπορεί να αλλάξει και ότι οι πόλεμοι μπορούν να αποτραπούν. Η ανάπτυξη των κρατών έχει αναδείξει και ένα συγκεκριμένο τρόπο σκέψης. Αυτή είναι η λογική του να κινείσαι σύμφωνα με όσα μπορείς να κάνεις.

Αυτή η διάχυτη χρονικά ορθολογιστική σκέψη είναι ενάντια στον πόλεμο. Ριζοσπαστικά πλάνα και αγώνες που θα φέρουν κίνητρα και πίστη και αναγκαία είναι και χρειάζονται.

Vedat Zenzir, Τούρκος ολικός αρνητής
στράτευσης.

(Κείμενο από τη προσούρα
"Αντιμιλιταριστική Πληροφόρηση για
την Τουρκία")

Πόσο ενδιαφέρεται κατά τη γνώμη σου η Τουρκική αριστερά και οι αναρχικοί για το γυναικείο ζήτημα;

Γενικά οι Τούρκικες αριστερίστικες οργανώσεις αναγνωρίζουν πως το πρόβλημα υπάρχει. Όσο για τη λύση την αναβάλουν για μετά την επανάσταση. Η δικιά μας ομάδα είναι διαφορετική. Δεχόμαστε πως υπάρχει πρόβλημα και πιστεύουμε πως θα λυθεί με την άμεση δράση. Ασφαλώς ο αγώνας θα συνεχιστεί και μετά την επανάσταση. Είμαστε διαφορετικοί από τις φεμινιστικές ομάδες γιατί έχουμε ανεξάρτητο κίνημα. Δεν δεχόμαστε λύσεις ενόσω υπάρχει καπιταλισμός γιατί πιστεύουμε πως η ισότητα των φύλων από μόνη της δεν επιλύει τίποτα. Η λύση βρίσκεται στη Σοσιαλιστική Επανάσταση. Η ισότητα

Όμως οι γυναίκες είναι αυτές που θ' αγωνιστούν πρωταρχικά για τη λύση. Είτε οι άνδρες το πιστεύουν είτε όχι βρίσκονται από τη μεριά των καταπιεστών γι' αυτό και δεν εμπιρεύονται στον αγώνα για τη γυναικεία απελευθέρωση. Επειδή όμως είναι κοινό πρόβλημα πρέπει να υποστηρίζουν τις γυναίκες που αγωνίζονται.

Η αντίληψή μας υποστηρίζει τη θετική διάκριση υπέρ των γυναικών. Οι γυναίκες έχουν στερηθεί το δικαίωμα σε πολιτική και κοινωνική εξέλιξη στη διάρκεια της ιστορίας από την ίδια την κοινωνία. Γι' αυτό πρέπει να έχουν προτεραιότητα στην πολιτική και κοινωνική εξέλιξη και ανάπτυξη.

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΖΗΤΗΜΑ ΣΤΗ ΤΟΥΡΚΙΑ

είναι αυταπάτη όσο υπάρχει καπιταλισμός κι αυτή είναι η κύρια διαφορά μας με τις φεμινιστικές ομάδες.

Πες μας για τη νομική και την κοινωνική καταπίεση.

Θα πω ένα παράδειγμα που είναι ενδεικτικό: Σ' ένα βιασμό αν το θύμα είναι πόρνη η ποινή του θύτη μειώνεται.

Εαν μία πόρνη ήθελε να γίνει μέλος σας θα δεχόσασταν;

Εμείς είμαστε ενάντια στην αστική κοινωνία και η πορνεία είναι επάγγελμα στην αστική κοινωνία. Αυτός είναι ένας λόγος που θα τη δεχόμασταν και ο άλλος επειδή πιστεύουμε ότι όλοι είμαστε ίσοι.

Η Τουρκία είναι λιγότερο ή περισσότερο σεξιστική, φαλλοκρατική από άλλες χώρες;

Η Τουρκική κοινωνία είναι παραδοσιακά ανδροκρατική και σεξιστική. Όμως πιστεύω πως λίγο πολύ η ιδεολογία αυτή είναι αποδεκτή σε παγκόσμιο επίπεδο.

Τι γνώμη έχεις για τα ριζοσπαστικά γυναικεία κινήματα;

Ο αγώνας για την απελευθέρωση των γυναικών δεν μπορεί να βοηθηθεί από τη βία. Στόχος μας δεν είναι η ηγεμονία των γυναικών αλλά η ίση συμμετοχή. Το γυναικείο πρόβλημα είναι κοινό πρόβλημα των φύλων.

Θα δώσω ένα παράδειγμα που δείχνει μέρος της αντίληψής μας για τις γυναίκες μέσα στην κοινωνία: Μερικά επαγγέλματα θα έπρεπε να δίνονται στις γυναίκες για να μπορούν να αναπτύξουν μεγαλύτερη δράση για την αλλαγή της κοινωνίας.

Πιστεύεις πως θα οδηγηθούμε σ' ένα καλύτερο μέλλον;

Για τη δημιουργία του νέου ατόμου ο αγώνας πρέπει να ξεκινήσει τώρα, γιατί η διαδικασία είναι μεγάλη και χρειάζεται χρόνο. Ειδικά για τους άντρες είναι πολύ σημαντικό θέμα γιατί η καταπιεστική φύση που κουβαλούν μέσα τους, κληρονομείται από τα άλλα αρσενικά μέλη της κοινωνίας. Στόχος μας είναι η ίση συμμετοχή ανδρών και γυναικών στην καθημερινή ζωή.

Στρατός και γυναίκα;

Θεωρούμε το σύστηματοποιημένο στρατό και την ιδεολογία του εχθρό των γυναικών. Η συμμετοχή των γυναικών στο στρατό δεν αλλάζει την ιδεολογία του, γιατί περαμένει το μακρύ χέρι των δυνάμεων της καταπίεσης.

**Συζήτηση με την ALPIN ONGAN,
Μέλος της Σοσιαλιστικής Οργάνωσης
Geng Kurtulus στην Τουρκία.**

Από το Profane Existence No. 15

Ο ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΞΑΠΟΛΥΕΙ ΝΕΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΟΥΡΔΩΝ

Στις 21 Μάρτη, ενώ εορταζόταν η επέτειος του Newroz, (Νέος Χρόνος) Τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις άρχισαν μία από τις πιο αιματηρές εκστρατείες ενάντια σ' αυτή την εθνική μειονότητα στην νοτιοανατολική Τουρκία (βοριοανατολικό Κουρδιστάν). Ενώ μία από τις κύριες προφάσεις των Ενωμένων Πολιτειών για τον πόλεμο των πετρελαίων, ήταν η προστασία της Κουρδικής μειονότητας από τις δυνάμεις του Σαντάμ Χουσεϊν, καμία δυτική κυβέρνηση δεν έχει αντιδράσει για τις τελευταίες επιθέσεις του Νατοϊκού συμμάχου της. Παράλληλα υπήρχε συσκοτίση πληροφοριών από τα δυτικά Μ.Μ.Ε. για τη δυσχερή κατάσταση του Κουρδικού λαού. Επίσης είναι δύσκολη η άντληση πληροφοριών από την Τουρκία λόγω της απαγόρευσης δημοσίευσης πληροφοριών και της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης που έχει επιβληθεί.

Οι επιθέσεις εκδηλώθηκαν όταν περισσότερες από 60 πόλεις και χωριά στην Τουρκία άρχισαν τον εορτασμό του Newroz. Εκείνη την ημέρα ανακοινώθηκε από την Τουρκική κυβέρνηση ότι ο μυστικός πόλεμος ενάντια στην Κουρδική αντίσταση θα γινόταν από δω και πέρα αποκάλυπτα. Αυτό πραγματοποιήθηκε με βαρύ σπλισμό όχι ενάντια στους Κούρδους μαχητές αλλά ως επί το πλείστον στον άμαχο πληθυσμό, κάτι που δείχνει ότι η επιχειρούμενη καταστολή της αντίστασης γίνεται με την συνεχιζόμενη γενοκτονία του Κουρδικού πληθυσμού.

Την πρώτη ημέρα της καταστολής σημειώθηκαν 93 θάνατοι, 300 εξαφανίσεις και πάνω από 1000 συλλήψεις. Στην πόλη Cizre (πληθ. 60.000), οι εορτάζοντες του Newroz συγκρούστηκαν με τις στρατιωτικές δυνάμεις. 20 σκοτώθηκαν και 45 αγνοούνται. Τη νύχτα επιβλήθηκε απαγόρευση της κυκλοφορίας και τεθωρακισμένα εισέβαλαν στην πόλη.

Στην πόλη Nusseyadin (πληθ. 100.000), επιβλήθηκε επίσης απαγόρευση της κυκλοφορίας και αυτοί που προσπαθούσαν να φύγουν από τα σπίτια τους πυροβολούνταν. Σε διαδήλωση η αστυνομία πυροβόλησε και σκότωσε 10 διαδηλωτές ενώ τραυμάτισε 30.

Στην Simak (πληθ. 50.000) εκατοντάδες περικυκλώθηκαν και αναγκάστηκαν να ξαπλώσουν στο έδαφος, ενώ

όποιος σηκωνόταν τον πυροβολούσαν. Υπάρχουν μαρτυρίες για 23 νεκρούς συμπεριλαμβανομένων και 2 παιδιών, 5 και 9 χρονών αντίστοιχα. Παρά την απαγόρευση κυκλοφορίας, οργανώθηκε πένθιμη πορεία από δεκάδες κατοίκους.

Στην Gercus 10.000 διαδήλωσαν για το Newroz και δύο νέοι σκοτώθηκαν όταν οι δυνάμεις ασφαλείας άνοιξαν πυρ.

Παρόμοια περιστατικά σημειώθηκαν και στις πόλεις Van και Batman.

Σε άλλες πόλεις γιορτάστηκε το Newroz ειρηνικά χωρίς παρεμβάσεις, όπως στην πόλη Erggani, όπου την προηγούμενη νύχτα αντάρτες επιτέθηκαν στο αρχηγείο της αστυνομίας.

Η στρατιωτική επιχείρηση επεκτάθηκε και μετά τον εορτασμό του Newroz και πήρε τη μορφή γενοκτονίας. Στις 23 Μαρτίου η πόλη Simak βομβαρδίστηκε. Ενα νοσοκομείο και 20 σπίτια καταστράφηκαν και αναφέρθηκε χρήση χημικών όπλων. Σύμφωνα με τον Οργανισμό Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, 30.000 άτομα από την πόλη αυτή οδηγήθηκαν σε ένα αθλητικό στάδιο, αλλά δεν υπάρχουν πληροφορίες για το τι προέκυψε.

Ενα παρόμοιο επεισόδιο αναφέρθηκε στην Cizre όπου χιλιάδες πολίτες συγκεντρώθηκαν με τη βία μπροστά από το αρχηγείο των ειδικών δυνάμεων, ενώ αντιπρόσωποι του Ο.Α.Δ. έτυχαν κακομεταχείρισης. Επίσης ομάδα 20 δημοσιογράφων οδηγήθηκαν μπροστά από το σπίτι όπου διέμεναν και πυροβολήθηκαν. Ενας σκοτώθηκε και οι υπόλοιποι οδηγήθηκαν σε άγνωστο μέρος.

Η Τουρκική κυβέρνηση έκοψε όλες τις τηλεφωνικές γραμμές από και προς το Κουρδιστάν, κάνοντας έτσι την επικοινωνία με αυτή την περιοχή αδύνατη.

Είναι προφανές ότι οι επιθέσεις αποσκοπούσαν στους

κατοίκους και όχι στους αντάρτες του Ρ.Κ.Κ. οι οποίοι δρουν βασικά στα βουνά. Οι τελευταίες επιθέσεις έγιναν μετά από τη διασπορά ψευδών φημών από την Τουρκική κυβέρνηση ότι το Ρ.Κ.Κ. σχεδιάζει μία επίθεση την ερχόμενη άνοιξη, κάτι που το Ρ.Κ.Κ. αρνείται.

Το Ρ.Κ.Κ. είναι ένα κόμμα που ιδρύθηκε στις αρχές του '70 με στόχους τη δημιουργία ενός δημοκρατικού Κουρδιστάν απαλλαγμένο από την επιρροή των Τούρκων αποίκων και να αποβάλλει τις κοινωνικές αντιφάσεις οι οποίες προέρχονται από το Μεσοαίωνα, όπως η φεουδαρχική εκμετάλλευση, η κοινωνική ομαδοποίηση κατά φυλές, ο θρησκευτικός δογματισμός και η δουλικού τύπου εξάρτηση της γυναίκας.

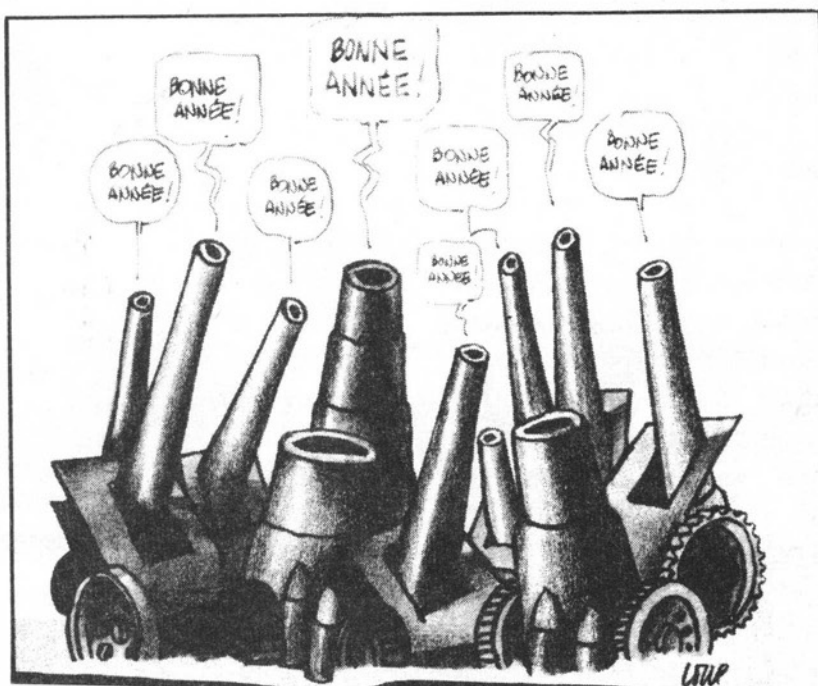
Το Ρ.Κ.Κ. κατάφερε να κερδίσει την μεγάλη υποστήριξη των Κούρδων και αναπτύχθηκε σε σοβαρή δύναμη αντίστασης ενάντια στην ξένη κυριαρχία στις Κουρδικές περιοχές.

Υπήρξε μία σειρά από πράξεις σαν απάντηση στην Τουρκική καταστολή. Στις 22 Μαρτίου οι Τούρκοι αντάρτες πόλης της Devrimci Sol (Επαναστατική Αριστερά) ανέλαβε την ευθύνη για δύο ισχυρές βομβιστικές ενέργειες, μία έξω από αστυνομικό τμήμα και μία κοντά στο χρηματιστήριο της Κωνσταντινούπολης. Η Dev Sol δήλωσε ότι έγιναν σε ένδειξη συμπαράστασης στο Κουρδικό απελευθερωτικό κίνημα.

Στις 23 Μαρτίου 6 Κούρδοι συνελήφθησαν στην Αθήνα κατά τη διάρκεια βίαιης διαδήλωσης, όπου Κούρδοι έσπασαν τα παράθυρα της Τουρκικής αεροπορικής εταιρίας και αντιμετώπισαν την αστυνομία που προσπάθησε να διαλύσει το πλήθος.

Στην Κωνσταντινούπολη θεωρήθηκε σαν υπεύθυνη για την επίθεση με οπλοπολυβόλο σε λεωφορείο που μετέφερε εργαζόμενους της Εθνικής Μυστικής υπηρεσίας η Dev Sol. Ένας αξιωματούχος και ένας υπάλληλος σκοτώθηκαν στην επίθεση.

Στις Βρυξέλλες μία ομάδα Κούρδων διαδηλωτών κρατώντας σφυριά έσπασαν τα τζάμια της Τουρκικής πρεσβείας, ενώ 150 Κούρδοι κατέλαβαν το Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο για 5 ώρες.

«Καλή χρονιά» με κανόνια. Οι Κούρδοι της Τουρκίας μπορούν να υπερηφανευτούν ότι γνωρίζουν αυτή την ευχή καλύτερα από τον καθένα (από το «L'Evenement Du Jeudi»)

Το Γερμανικό υπουργείο εξωτερικών ανακοίνωσε ότι παρακολουθεί με μεγάλο ενδιαφέρον το Ρ.Κ.Κ., το οποίο πιστεύετε ότι έχει 3.500 μέλη στη Γερμανία.

Στις 24 Μαρτίου έγιναν βίαιες διαδηλώσεις στην Ολλανδία και στη Γερμανία, ενώ στην Αγγλία 100 μπάτσοι, χωρίς προειδοποίηση, επιτέθηκαν σε 400 διαδηλωτές μπροστά στην Τουρκική πρεσβεία. 30 τραυματίστηκαν, 9 νοσηλεύτηκαν σε νοσοκομείο και 17 συνελήφθησαν.

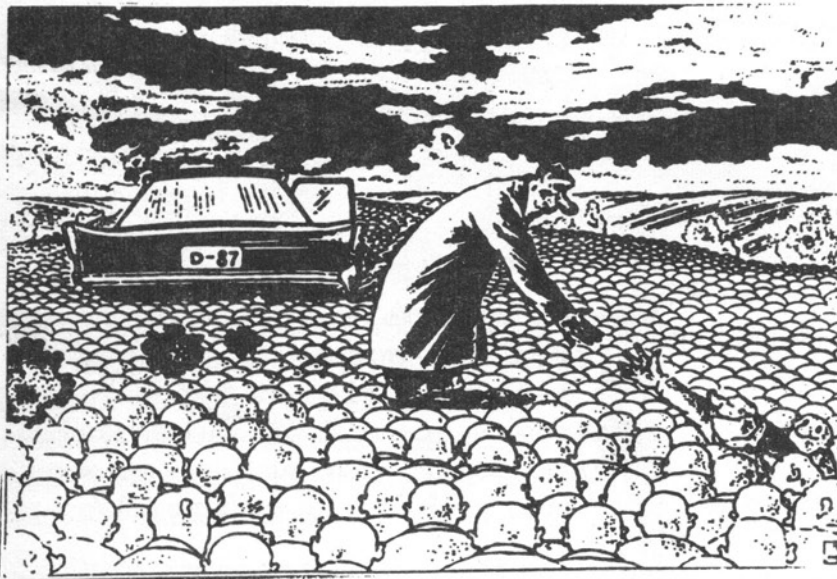
Στις 26 Μαρτίου, η Γερμανική κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι θα σταματήσει τη ναυπήγηση πολεμικών πλοίων για την Τουρκία.

(Επειδή οι πληροφορίες σε σχέση με το Κουρδικό είναι ελάχιστες και η γενοκτονία του Κουρδικού λαού συνεχίζεται, δημοσιεύουμε ένα κείμενο για τα περσινά γεγονότα του Newroz, που απηχεί κυρίως την άποψη του Ρ.Κ.Κ. και όχι αναρχικών ή αντιεξουσιαστών συντρόφων.
HOMO UNIVERSALIS)

ΤΗΝ "ΗΜΕΡΑ" ΣΑΣ ΡΕ...

"Ημέρα" του ενός, "ημέρα" του άλλου, αμάν πια! Αρχίζουν να μας πνίγουν. Σε λίγο θα ψάχνουμε να βρούμε μέρα που να μη γιορτάζεται τίποτα, που να μην είναι "ημέρα". Κι' όταν την ανακαλύψουμε θα την κάνουμε κι' αυτή "ημέρα". Στριμωχτήκαμε, και είναι ακόμα η αρχή... Ο φαύλος κύκλος της συνήθειας!

Μιλάμε για τις ημέρες που αφιερώνονται σε κάτι ή σε κάποιους. Πολλοί έχουν αυτή την "τιμή", γυναίκες,

μητέρες, ομοφυλόφυλοι, τα κακοποιημένα παιδιά, το περιβάλλον, τα ζώα, κλπ. Δεν εορτάζονται όμως σαν αυτό που είναι, σαν αυτό που έχουν ανάγκη να είναι για να ζήσουν όπως θέλουν, αλλά αντίθετα σαν κάτι το αποστασιοποιημένο από τον περίγυρό τους, από την αιτία της κατάντιας τους.

Όμως όλα αυτά είναι πληγές που το κράτος δημιουργεί. Για παράδειγμα, δεν είναι πληγή η γενοκτονία των ζώων στα εργαστήρια για την παραγωγή όπλων, καλλυντικών ή φαρμάκων; Δεν είναι πληγή η εκτροφή και γενοκτονία των μηχανικά ελεγχόμενων ζώων, για την τέρψη των "πολιτισμένων" άγριων; Και το αστείο είναι ότι την "ημέρα των ζώων" πολλοί θα το ρίξουν στην κρεατοφαγία επίτηδες, έτσι, για να μην ξεχνάμε τα βάρβαρα ένστικτά μας, και την αδιαφορία που κουβαλάμε στο κεφάλι μας.

Κανένας σεβασμός στην "ημέρα" λοιπόν!

Αρα η "ημέρα", πέρα από ημερολογιακή, υφίσταται και ως "κερασάκι" ή ως υλικό για να "δέσει το γλυκό". Γιατί το κράτος χωρίς αυτές τις αντιφάσεις θα είχε καταρρεύσει κάτω από το ίδιο του το βάρος. Είναι ο αντίποδάς του. Είναι ένα επιχείρημα που προτάσσεται πλέον σε κάθε έναν που θα τολμήσει να το κρίνει ως βάρβαρο, ως μάνια που σκοτώνει τα παιδιά της.

Η "ημέρα" είναι η βιτρίνα όπου το κράτος αυτοθαυμάζεται, το φίλτρο που κατακρατεί τα εκτρώματά του θωλώνοντας την μνήμη. Το ίδιο που δημιουργεί οξύτητες, τις αμβλύνει με έναν παραδοσιακό τρόπο: φορκλόρ. Σημειάκια, τραγουδάκια, άντε και καμιά δήλωση κάποιου ειδικού - από αυτούς που τα κάνουν και τα ξέρουν όλα, αλλά ποτέ δεν τους είδαμε και ποτέ δεν καταλάβαμε πως εμφανίστηκαν,- για να θεομοθετηθεί το επίσημο της περίπτωσης και έτσι ξεχνάμε την ουσία του προβλήματος, τη ρίζα του κακού. Και το βασικότερο: την επομένη θα υπάρχει εκεί, για να μας βάλει πίσω στη θέση μας.

Γενικά ξεχνιόμαστε! Σχεδόν τα πάντα μετατράπηκαν σε θέαμα. Και το χειρότερο: θέαμα κάποιας συγκεκριμένης "ημέρας". Τις υπόλοιπες έχουμε άλλα προβλήματα: τη μοναξιά μας, τη ρουτίνα, αυτό το αίσθημα τις αχρηστίας που μας κατακλύζει, το κωλόπαιδο που την κοπάνησε πάλι από το σχολείο, η/ο σύζυγος που αλλοιώς ήταν πρίν το γάμο - φιάσκο, τα διπλώματα που τα έχουμε βάλει στο κόλο και το κόμμα που άλλη μια φορά μας πούλησε.

Όταν την "ημέρα" αντιπροσωπευόμαστε, όλος ο κόσμος είναι στραμένος σ' εμάς. Αναγόμεστε στο αντικείμενο, στο σαλόνι, σε κέντρο του ενδιαφέροντος: κάτι που για τις υπόλοιπες 364 μέρες δεν υπάρχει. Χωρίς αυτή ίσως και να μην υπήρχαμε για τους άλλους. Έτσι θεομοθετήθηκε η ιδιαιτερότητά μας, άρα υπάρχουμε. Κρατισμός στο έπακρον.

Η "ΗΜΕΡΑ" ΠΟΥΛΑΕΙ, Ή ΟΙ ΛΟΥΛΟΥΔΑΔΕΣ ΦΤΑΙΝΕ ΓΙΑ ΟΛΑ

Αυτές τις "ημέρες" στα σαλόνια των εφημερίδων γίνεται χαμός από αφιερώματα! Αναλύσεις, ιστορικό background, ιστορικό προτσές, ευαισθησία του κόλου και διαλεκτική των ειδικών. Αυτοί οι ειδικοί! Καθάρματα περιοπής. Την επόμενη ξεχνάνε τι είπαν την προηγούμενη. Κι εμείς οι ενδιαφερόμενοι μένουμε με το "σαλόνι" κορνιζαρισμένο

δίπλα στο περσινό. Αντε κι' άλλο ένα του χρόνου να γίνει ταπετσαρία! Βλέπεις ο μπουγιατζής ακρίβηνε.

Αμ οι λουλουδάδες; Συμπαθέστατοι μεν, κονομάνε δε εκμεταλλεζόμενοι την ανάγκη των ανθρώπων για επικοινωνία, για λίγη ζεστασιά, την αίσθηση της ταύτισης κλπ. Ειδικά την "ημέρα" των ερωτευμένων (ηλίθιων θα έλεγα εγώ) οι ανθοδέσμες πηγαινοέρχονται με τέτοια συχνότητα που νομίζεις ότι είναι η ίδια, απλώς αλλάζει χέρια!

Το παράδειγμα των ζώων είναι ενδεικτικό, όχι όμως μοναδικό. Το ίδιο και η (πρόσφατη) "ημέρα των γυναικών".

Η δούλα των 364 ημερών έχει το θράσος να μιλά για χειραφέτηση. Σίγουρα κάποιοι θα τις έβαλαν ιδέες! Όμως έτσι θα μας κατηγορήσουν για φασισμό, -ισμό, κλπ κλπ. Ας της επιτρέψουμε λοιπόν

μόνο και μόνο αυτή τη μέρα να μιλήσει για το "πρόβλημά" της. Την επόμενη καλό είναι να γυρίσει στα πιάτα της. Αυτές που συνεχίζουν είναι αναρχικές.

Χαρακτηριστική είναι η αντιμετώπιση των εφημερίδων: "Οι γυναίκες κέρδισαν. Συμπληρώνονται 10 χρόνια από την αλλαγή του οικογενειακού δικαίου - το ισοζύγιο των κερδών για το πάλαι ποτέ ασθενές φύλο". Οικονομικίστικη αντιμετώπιση. Το κράτος είναι πάλι εδώ. Μπορεί να κέρδισαν (θεωρητικά) οι γυναίκες στο οικογενειακό ισοζύγιο, έχασαν όμως στα τσοντάδικα, στις διαφημίσεις αλλά μπουτί και στήθος, στα τηλεπεχνίδια τύπου Μαστοράκη (κάθαυμα!) και στο κυνήγι του "μοναδικού" έρωτα, όπως αυτών που μας δείχνουν τα Αρλεκιν και τα Βραζιλιάνικα "σαπούνια".

Η "ΗΜΕΡΑ" ΕΙΝΑΙ ΚΟΡΟΪΔΙΑ

Η "ημέρα" είναι κοροϊδία και προσβολή για το ίδιο το θέμα που προβάλλει (πάντα όμως τη μερική του πλευρά). Πρέπει να την μπούκοτάρουμε με κάθε τρόπο. Γιατί είναι η κολυμβήθρα του Σιλωάμ για το κράτος. Κάθε "ημέρα" είναι άλλοθι φιλελευθερισμού και δημοκρατικότητας όπου ο καθένας βιώνει (με) την διαφορετικότητά του. Αυτή τη δημοκρατία την έχουμε χεσμένη. Κι αν κάποιος διαφωνεί

πρέπει να αντιμετωπισθεί ως εξής:

Αϊ σιχτίρ

Αϊ στο ΡΟΔΟΝ να γίνεις διάσημος κι όταν αποτύχεις κάνε μια γύρα στα τρένα.

Την "ημέρα" σου ρε..!

Σου κάψω το λουλουδάδικο του μπαμπά σου

Αϊ να φας "σαλόνι" κλπ

Αυτά που πιστεύουμε, οι αξίες μας και αυτά που παλεύουμε δεν χρειάζονται "ημέρα", γιατί τα ζούμε και πολε-

μάμε γι' αυτά καθημερινά. Δε χρειαζόμαστε εγκρίση γι' αυτό που είμαστε. Τα προβλήματα του περιβάλλοντος, τον πόλεμο, την ειρήνη, τα πειραματόζωα, το σεξισμό, τη ξενοφοβία, το φασισμό, τη βία, την υποκουλτούρα,

την ανία τα δημιουργούν και τα χρησιμοποιούν το κράτος και ο καπιταλισμός. Αναπτύσσουν την καταστροφική τους δράση θυσιάζοντας τα πάντα στο βωμό του κέρδους αδιαφορώντας για τις συνέπειες και μεταφέρουν το είδωλο του πραγματικού μας εχθρού στις μεταξύ μας σχέσεις: μεταξύ φύλων, μεταξύ λαών και μεταξύ του ανθρώπου με τη φύση.

Δεν θα του επιτρέψουμε να έχει λόγο σε όλα αυτά. Ούτε να τα θεσμοθετήσει δείχνοντας έτσι ένα φιλελεύθερο προσώπειο. Γιατί είναι εμπεγμός να αναγνωρίζει αυτά τα προβλήματα (που το ίδιο δημιούργησε, επαναλαμβάνω), αλλά να τα πλασάρει ως θεάματα κάνοντάς μας να νοιάθουμε ανίκανοι να τα αντιμετωπίσουμε. Έτσι έχουμε πάλι την ανάγκη του. Τους νόμους του, τους οικονομικούς του συμβούλους του, τους μηχανισμούς του.

**ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙ ΑΝΤΙΘΕΤΟΥΣ, ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ,
ΚΑΘΕ "ΗΜΕΡΑ".**

HOMO UNIVERSALIS

ΔΥΟ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

1871-1968

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12.

• Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΚΟΜΟΥΝΑ

Η Γαλλία και ειδικά το Παρίσι, έχει μία μεγάλη επαναστατική παράδοση. Το Παρίσι ήταν μία από τις πρώτες πόλεις που υπήρχε μεγάλη και πολιτικοκοινοποιημένη εργατική τάξη η οποία ζούσε σε άθλιες συνθήκες μέχρι που η αριστοκρατία και η εκκλησία εκδιώχθηκαν από τα πολυτελή παλάτια τους. Όταν τα βάρη στους φτωχούς και στη μεσαία τάξη, στην οποία είχε αφαιρεθεί το δικαίωμα ψήφου, έγιναν ανυπόφορα προέκυψε η μεγάλη Γαλλική επανάσταση του 1789. Υπάρχει ένα τεράστιο φιλολογικό υλικό που αναφέρεται στο γεγονός από ακαδημαϊκές, αριστεριστικές και αναρχικές απόψεις.

Ακολουθεί μία σύντομη εξιστόριση που επικεντρώνει στην Παρισινή Κομμούνα του 1871 και στην εξέγερση του Μαΐου του 1968. Ο αναγνώστης θα πρέπει να συγκρατήσει ότι οι επαναστατικές παραδόσεις και η δύναμη της ιδέας της μεγάλης Γαλλικής επανάστασης σκιάζουν τα πρόσφατα γεγονότα.

Στο Παρίσι ξέσπασαν επαναστάσεις στα 1830 και 1848. Πάντως η Παρισινή Κομμούνα του 1871 έχει μεγαλύτερη σπουδαιότητα και συνάφεια με την ιστορία του αναρχισμού.

Κατά την έναρξη του Γαλλο-Πρωσικού πολέμου το 1870 οι ιδέες του Πруντόν, της Πρώτης Διεθνούς και άλλες σοσιαλ-επαναστατικές ιδέες ήταν δημοφιλής σε ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης, σε σπουδαστές και διανοούμενους στο Παρίσι και σε άλλες πόλεις της Γαλλίας. Στο Παρίσι η Διεθνής ήταν ισχυρή και τα μέλη της οργάνωσαν πολιτικές λέσχες, τις "Vigilance Committees" (επιτροπές επαγρύπνησης) αλλά και το εργατικό κίνημα.

Στο μέτωπο ο Γαλλικός στρατός κατατροπώθηκε επιτρέποντας έτσι στους Πρώσους να πολιορκήσουν το Παρίσι. Η αποτυχία της αυτοκρατορικής κυβέρνησης να

συνεχίσει τον πόλεμο είχε σαν αποτέλεσμα την ανακήρυξη δημοκρατικής κυβέρνησης το Σεπτέμβριο του 1870. Σε αυτή κυριαρχούσαν συντηρητικοί πολιτικοί που περισσότερο ενδιαφέρονταν για την αποτροπή μίας επανάστασης, παρά να νικήσουν τους Πρώσους. Ο λαός - πολλοί στρατεύτηκαν στην λαϊκή εθνοφρουρά - απαιτούσε σθεναρή συνέχιση του πολέμου. Αντίθετα η κυβέρνηση υπέγραψε μία εξευτελιστική συμφωνία και δεν χρησιμοποίησε την εθνοφρουρά. Αυτό πρόσβαλε το λαό και στιγματίσε την κυβέρνηση, ενώ μεγάλωσε η συμπάθεια του κόσμου για τις επαναστατικές ιδέες και πράξεις.

Η κυβέρνηση έδειξε την περιφρόνησή της για τους απλούς ανθρώπους απαιτώντας την άμεση πληρωμή των φόρων της περιόδου της πολιορκίας. Το αποκορύφωμα ήρθε όταν η κυβέρνηση διέταξε το στρατό να αφοπλίσει τη λαϊκή

εθνοφρουρά στις εργατικές συνοικίες. Ο στρατός χλευάστηκε από πλήθος γυναικών και εθνοφρουρών, όταν προσπάθησαν να πάρουν τον οπλισμό. Αυτό πυροδότησε μία αυθόρμητη εξέγερση, όπου πολίτες και εθνοφρουροί κατέλαβαν τα κύρια δημόσια κτήρια, αναγκάζοντας την κυβέρνηση και το στρατό να καταφύγουν στις Βερσαλλίες, περίπου 10 μίλια έξω από την πόλη.

Αυτή η αυθόρμητη εξέγερση άφησε ένα κενό εξουσίας στο Παρίσι και μία σειρά πολιτικών φατριών πίεζαν προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Οι εκφραστές της λαϊκής εξουσίας στηρίχθηκαν στην εθνοφρουρά την οποία διοικούσαν μη πολιτικοποιημένοι στρατευμένοι. Τα περισσότερο ριζοσπαστικά στοιχεία πίεζαν για μια πορεία στις Βερσαλλίες όπου θα ανέτρεπαν την κυβέρνηση. Τελικά η εθνοφρουρά επέλεξε να συγκαλέσει εκλογές για να εδραιώσει ένα είδος θεμιτής διοίκησης για το Παρίσι. Οι εκλογές έγιναν στις 26 Μαρτίου του 1870. Η ανακήρυξη της Κομμούνας έγινε 2 ημέρες μετά. Οι εκπρόσωποι ήταν ως επι το πλείστον σοσιαλιστές, Προυντονιστές και μερικοί ριζοσπαστικοί δημοκράτες. Η Κομμούνα προχώρησε σε διάφορα επαναστατικά και κοινωνικά μέτρα ενώ συμμετείχε στον εμφύλιο πόλεμο κατά της κυβέρνησης.

Λόγω τις πολιτικής απειρίας, των διασχιστικών τάσεων, των αποσταθεροποιητικών αποτελεσμάτων της πολιορκίας και του εμφύλιου πολέμου, η Κομμούνα αντιμετώπισε μεγάλη δυσκολία στο να επιφέρει αλλαγές ή ακόμα να οργανώσει την άμυνα του Παρισιού. Σημαντικές αλλαγές έγιναν στην παιδεία, στις βιοτεχνίες και στα δικαιώματα των γυναικών. Πολλά επαναστατικά μέτρα προτάθηκαν και συζητήθηκαν, αλλά τέθηκαν σε εφαρμογή μόνο τα μετριοπαθή.

Οστόσο στους δρόμους επικρατούσε ένα αίσθημα επαναστατικού ενθουσιασμού. Μια ατμόσφαιρα καρναβαλιού διαπερνούσε την πόλη με μεγάλες συναυλίες και γιορτές. Κάποιες από αυτές πήραν τη μορφή καταστροφής των μισητών συμβόλων της αυτοκρατορίας και της καταπίεσης. Το μνημείο Vendome ανατράπηκε

και μία γκιλοτίνα κήκε δημόσια.

Άλλες πόλεις, όπως η Λυόν και η Μασσαλία εξεγέρθηκαν αλλά γρήγορα καταστάθηκαν. Η επαρχία παρέμεινε συντηρητική και οι εκεί κρατούντες πίεζαν την κυβέρνηση να ανακαταλάβει το Παρίσι. Η άρχουσα τάξη της Ευρώπης τρομοκρατήθηκε από αυτό το επαναστατικό ξέσπασμα και φοβόταν την εξάπλωσή του, όπως είχε γίνει το 1789 και το 1848. Τα Πρωσικά στρατεύματα ακόμα κατείχαν μέρος της Γαλλίας και ο Βίσμαρκ απειλίστηκε ότι θα τα χρησιμοποιούσε αν η κυβέρνηση δεν εξάλειφε βίαια και άμεσα τους επαναστάτες.

Τον Απρίλη και τον Μάιο ο κλοιός γύρω από το Παρίσι στένεψε. Η εξωτερική άμυνα της εθνοφρουράς έπεσε. Οι μάχες μεταφέρθηκαν μέσα στην πόλη όπου ο κόσμος πολεμούσε στα οδοφράγματα σε κάθε δρόμο και σπίτι ενάντια στις δυνάμεις του κράτους. Πολεμούσαν για τη γειτονιά τους, για την επανάσταση, για τη ζωή τους αλλά οι πιθανότητες ήταν εναντίον τους. Ο στρατός θριάμβευσε και εξαπέλυσε γενική σφαγή με αποτέλεσμα 25,000 Κομμουνάρους νεκρούς. Οι ηγέτες της Κομμούνας και του εργατικού κινήματος εκτελέστηκαν ή στάλθηκαν στο "Νησί του Διαβόλου" και σε άλλες αποικίες καταδίκων. Το Γαλλικό επαναστατικό κίνημα αποδεκατίστηκε αλλά έμεινε στην ιστορία σαν παράδειγμα κοινωνικής επανάστασης στην πόλη.

• Ο ΜΑΗΣ ΤΟΥ 1968

Η αναταραχή της δεκαετίας του '60 έφερε τη Γαλλία στο χείλος της επανάστασης το Μάη του 1968. Η Γαλλική εξέγερση διέφερε από τις εξεγέρσεις άλλων Ευρωπαϊκών κρατών και της Αμερικής γιατί η εργατική τάξη επέλεξε να ενωθεί με τους φοιτητές. Και οι δυο ομάδες περιφρόνησαν τους παραδοσιακούς αριστεριστές ηγέτες των συνδικάτων και των φοιτητικών ενώσεων. Η φοιτητική ζωή στη Γαλλία και ειδικά στο Παρίσι ήταν έντονα πολιτικοποιημένη λόγω του πολέμου στο Βιετνάμ, των

συγκρούσεων με τη συντηρητική κυβέρνηση, και της ανόδου του σιτουασιονισμού (καταστασιακοί) σαν νέα υψηλά κριτική και πολιτική ιδέα. Η πολιτική δράση και οι φοιτητικές πορείες αυξήθηκαν γιατί γίνονταν πολλές δημόσιες συζητήσεις.

Όταν οι φοιτητές οργάνωσαν αποχή από τις εξετάσεις η διοίκηση του Πανεπιστημίου απάντησε κλείνοντας τη Σορβόνη και καλώντας την αστυνομία. Οι φοιτητές συγκεντρώθηκαν αυθόρμητα για να διαμαρτυρηθούν και τα θρυλικά graffiti έκαναν την εμφάνισή τους. Συνθήματα με φαντασία ενάντια στην κυβέρνηση και την κοινωνία γράφονταν παντού. Αργότερα εμφανίστηκαν οι τοιχογραφίες και οι αφίσες. Οι επιθέσεις της αστυνομίας που ακολουθούσαν τις διαδηλώσεις πολιτικοποίησαν περισσότερο τους σπουδαστές και εξόργισαν την κοινή

Στις 13 Μαΐου τα συνδικάτα κάλεσαν γενική απεργία μετά από πίεση της βάσης. Αυτή τη μέρα το Παρίσι νεκρώθηκε αφού εργάτες και σπουδαστές ξεχύθηκαν στους δρόμους συζητώντας και ανταλλάσσοντας ιδέες. Αυτή τη τεράστια διαδήλωση προσπάθησαν να την ελέγξουν οι παραδοσιακές ηγεσίες των συνδικαλιστικών ενώσεων και των αριστεριστικών κομμάτων. Οι συνδικαλιστές και το Κομμουνιστικό Κόμμα κατάφεραν να διαλύσουν την πορεία παρά τις προσπάθειες των σπουδαστών να της δώσουν ριζοσπαστικό χαρακτήρα.

Οι σπουδαστές κατέλαβαν τη Σορβόνη η οποία έγινε μεγάλο κέντρο φιλολογικών και πολιτισμικών ζυμώσεων. Αίθουσες διαλέξεων και δημόσιων πολιτικών συζητήσεων γέμισαν από κόσμο. Αφίσες και τοιχογραφίες έθεταν απόψεις στην κοινωνία και στη κυβέρνηση. Κριτίκαραν

γνώμη. Τη Δευτέρα 9 Μαΐου έγινε διαδήλωση ενάντια στην καταστολή, στις 10 οργανώθηκε πορεία στη Σορβόνη με 30,000 σπουδαστές. Οι δρόμοι αποκλείστηκαν από την αστυνομία, οδοφράγματα στήθηκαν και αρνήθηκαν να διαλυθούν πριν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους. Η αστυνομία επιτέθηκε και η μάχη που ακολούθησε κράτησε όλο το βράδυ. Η "νύχτα των οδοφραγμάτων" χτυπήθηκε αλλά πολιτικοποίησε το Γαλλικό πληθυσμό και στιγμάτισε τη κυβέρνηση του De Gaulle.

επίσης την παλιά αριστεριστική γραμμή και τους ηγέτες των σωματείων που οπορτουνιστικά (ευκαιριακά) προσπαθούσαν να ελέγξουν με εκλογές μελών το αυθόρμητο επαναστατικό ξέσπασμα.

Κατά τη διάρκεια της εβδομάδας χιλιάδες εργάτες κατέλαβαν τους χώρους εργασίας τους. Η Sub Aviation, η Citroen, η Renault και εκατοντάδες άλλα εργοστάσια και εργαστήρια, μικρά ή μεγάλα πέρασαν στα χέρια των

εργατών. Αντίθετοι ήταν οι εργοδότες, η αστυνομία και οι ηγέτες των σωματείων. Στις 20 Μαΐου η Γαλλία είχε ουσιαστικά παραλύσει, αφού 9 εκατομμύρια εργάτες απεργούσαν. Σχηματίστηκαν επιτροπές δράσης σε τοπικό επίπεδο για την πολιτική οργάνωση και την πληροφόρηση. Οι αγρότες σταμάτησαν να εργάζονται και έστησαν οδοφράγματα σε επαρχιακούς δρόμους.

Στις 24, εκατοντάδες διαδήλωσαν στο Παρίσι σε

αντίθεση όλων των πολιτικών παρατάξεων. Το Χρηματιστήριο καταλήφθηκε και κάηκε. Η δύναμη του κόσμου στο δρόμο έφερε τη κυβέρνηση στο χείλος της

κατάρρευσης. Ενώ οι πιο ριζοσπάστες διαδηλωτές καλούσαν σε κατάληψη των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών και των υπουργείων, οι ηγέτες των αριστεριστικών κομμάτων οδήγησαν τους διαδηλωτές πίσω στο Πανεπιστήμιο όπου τελικά διαλύθηκαν.

Η κυβέρνηση και η άρχουσα τάξη συνηδετοποίησαν το μέγεθος της απειλής και πρότειναν μία σειρά μεταρρυθμίσεις για να κατευνάσουν την λαϊκή οργή. Τα αριστεριστικά κόμματα προσπαθούσαν να εκλέξουν αντιπροσώπους για να καθοδηγήσουν την εξέγερση που οι ίδιοι στην αρχή είχαν κατηγορήσει ως προβοκατόρικη.

Σε μία συγκέντρωση 50,000 ατόμων στο στάδιο Charlety οι αριστεριστές κατάφεραν να εναντίον του κόσμου που συνέχιζε να εξεγείρεται στους δρόμους. Για μία ακόμα φορά κατάστειλαν την εξέγερση από τα μέσα.

Τις επόμενες ημέρες τα σωματεία δέχτηκαν τις μεταρρυθμίσεις της κυβέρνησης και ανακοίνωσαν τη λήξη των απεργιών. Τα εργοστάσια άρχισαν σιγά σιγά να ανοίγουν. Οι αγωνιστές εργάτες και οι σπουδαστές κρατούσαν ακόμα μερικά εργοστάσια. Μεγάλες δυνάμεις των Γαλλικών MAT και αστυνομίας τους επιτέθηκαν με τεθωρακισμένα οχήματα ασφυξιογόνα και πολυβόλα. Πολλοί εργάτες και φοιτητές σκοτώθηκαν γιατί οι ιδιοκτήτες και η κυβέρνηση πίεζαν να επανέλθουν η τάξη και να γυρίσουν όλοι στις δουλειές τους. Η συνεργασία των πουλημένων και η αστυνομική καταστολή κατάφεραν να διαλύσουν την πιο αυθόρμητη Ευρωπαϊκή επαναστατική εξέγερση. Ο Μάης του 68 έδειξε πως γίνεται οι εργάτες και οι φοιτητές να ενωθούν σε μία σύγχρονη κοινωνία ενάντια στην εξουσία που τους καταδυναστεύει. Δυστυχώς τα αριστεριστικά κόμματα και τα Γαλλικά MAT μπόρεσαν να πνίξουν αυτό το μεγαλειώδες επαναστατικό ξέσπασμα.

**Πηγή, PROFANE EXISTENCE No 15,
καλοκαίρι '92**

25 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΜΑΗ ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΕΞΕΓΕΙΡΕΤΑΙ.

Για όσους πιστεύουν πως δεν "γίνεται τίποτα" και θεωρούν την κοινωνική γαλήνη του ανεπτυγμένου καπιταλισμού αδιαμφισβήτητη, το εξεγερμένο κάθε φορά προλεταριάτο συνεχίζει να τους διαψεύδει. Έτσι το 4ήμερο 7-10 Απριλίου, το 18ο διαμέρισμα του Παρισιού συγκλονίζεται από την λύσσα και την οργή εκατοντάδων casseurs ("αυτοί που τα σπάνε" - έτσι αποκαλεί ο Γαλλικός αστικός τύπος τους εκεί "200 γνωστούς-αγνώστους"), που αναγκάζουν το Κράτος να επιβάλλει κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Και η αιτία; Πίσω από την βιτρίνα του Παρισιού των cafe, των καλλοντικών, των τουριστικών μνημείων, της Euro-Disney, της Defense, πόλης-πρότυπο του 2000, βρίσκεται η εξαθλίωση και η αντίσταση του -κυρίως- τριτοκοσμικού προλεταριάτου.

Το Παρίσι, η μητρόπολη των 10.000.000 κατοίκων έχει ένα χαρακτηριστικό. Οι μετανάστες πρώτης και δεύτερης γενιάς βιώνουν την εκμετάλλευση, την περιθωριοποίηση, την σχεδιασμένη καταστολή. Εξωθούνται στα περι-

χωρα του Παρισιού, συσσωρεύονται σε κοιτώνες και γκέτο, αντιμετωπίζουν το ρατσισμό των Γάλλων, τρομοκρατούνται από την Αστυνομία. Ο κυρίαρχος Γαλλικός πολιτισμός τους περιθωριοποιεί τόσο οικονομικά, όσο και πολιτισμικά φοβούμενος την "μόλυνση" της

ιδιαιτέρας κουλτούρας τους. Αυτές οι συνθήκες διαμορφώνουν ένα προλεταριάτο (με την έννοια της μη κατοχής μέσω πλουτισμού ή εξουσίας) που συνειδητοποιεί την ταξική του θέση, βιώνοντας την φτώχεια και βλέποντας τον πλούτο της αστικής τάξης. Οντας πολύμορφο γι' αυτό και απρόβλεπτο στις αντιδράσεις του αντιστέκεται και πολιτικοποιείται με τον δικό του τρόπο. Η εξέγερσή τους είναι αποτέλεσμα της συνειδητοποίησης της ταξικής τους θέσης και των αναγκών τους και όχι διανομενίστικης αναζήτησης (...). Στα πλαίσια της τρομοκρατίας όσων αντιστέκονται στην Τάξη και την Γαλήνη των αστών, οι μπάτσοι έχουν δολοφονήσει από την αρχή του '93 δεκατρείς έγχρωμους μετανάστες. Η δολοφονία στις 7 Απρίλη του Ζαΐρινου Makome ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της οργής των κολασμένων.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ:

- ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, Chambery: ο ύποπτος για κλοπή, Ερικ, νέος εργάτης 18 χρονών πεθαίνει κακοποιημένος από ένα μπάτσο, ενώ φορούσε χειροπέδες.
- ΤΡΙΤΗ 6 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, Παρίσι 18ο διαμέρισμα: ο Makome, 17 χρονών, δολοφονείται εν ψυχρώ με μια σφαίρα στο κεφάλι από τον Αστυνόμο Πασκάλ Κομπαιν, ενώ βρισκόταν υπό κράτηση και ανακρινόταν στο τοπικό αστυνομικό τμήμα για απόπειρα κλοπής την προηγούμενη μέρα.
- ΤΕΤΑΡΤΗ 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, Wattrelos: ο Rachid, 18 χρόνων, τραυματίζεται σοβαρά στο κεφάλι από ένα μπάτσο με μια σφαίρα, ενώ βρισκόταν στο πάτωμα. Πεθαίνει μερικές μέρες αργότερα.
- 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, Arcachon: ο Pascal, 32 χρόνων Μαροκινής καταγωγής, πεθαίνει σε κελί αστυνομικού τμήματος. Φέρει πάμπολλα σημάδια κακοποίησης. Η σπλήνα του και ένα πνευμόνι είναι κατεστραμένα και 2 πλευρά σπασμένα.

Την Τετάρτη 7 Απριλίου στις 6.00 συγκεντρώνονται 600 άτομα έξω από το Α.Τ. που δολοφονήθηκε ο Makome, κρατώντας πανό και φωνάζοντας συνθήματα. Οι πιο πολλοί είναι "πιτσιρικάδες" 13-18 χρονών, φίλοι και σύντροφοι του Makome. Μπροστά τους παρατάσσονται τα CRS (γαλλικά MAT) που δέχονται πλήθος σκουπιδιών και άλλων αντικειμένων που τους πετάει ο κόσμος (που γενικά ήταν απροετοίμαστος), χωρίς να αντιδρούν. Μετά από μία ώρα οι διαδηλωτές πάνε προς το

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΕΞΙΣΜΟ.

Αυτό το άρθρο γράφτηκε για να δώσει δύναμη στις γυναίκες να δράσουν. Η μάχη ενάντια στο σεξισμό είναι μία συνεχής πάλη. Είμαστε όλοι συνένοχοι γιατί όλοι γεννηθήκαμε σ' αυτόν τον άρρωστο κόσμο που εδρέωσε τον σεξισμό κι' όλοι εμείς - άντρες και γυναίκες - αυτό το σεξισμό αφομοιώνουμε. Αν είναι αναγκαίο για τους άντρες να πάψουν να ενισχύουν το σεξισμό, άλλο τόσο αναγκαίο είναι για τις γυναίκες να

εγκαταλείψουν τον προδιαγραφμένο παθητικό τους ρόλο.

Ας το παραδεχτούμε: όταν μιλάμε για καταπίεση, εννοούμε την παρεμπόδιση της ελευθερίας μιας μικρότερης δύναμης, που δεν γεννήθηκε πιο μικρή αλλά έγινε. Μιλάμε για θεσμοθετημένη καταπίεση που δεν εμφανίστηκε σε μία μέρα.

Τι χρειάζονται οι γυναίκες από τους άντρες με τους οποίους ζουν και εργάζονται μαζί; Χρειάζονται υποστήριξη. Δεν έχω ανάγκη κάποιον που να μου κρατά το χέρι και να με καθησυχάζει. (Αν αυτό ακούγεται αντίστροφα σεξιστικό, λυπάμαι! Είναι λόγω της ανατροπής χιλιάδων χρόνων καταπίεσης που οι γυναίκες έπρεπε να υπομένουν). Η υποστήριξη που χρειάζονται οι

γυναίκες είναι ο σεβασμός κι' αυτό σημαίνει χώρο για να ακουστεί η φωνή τους. Πρέπει να μάθουμε πως να δημιουργούμε τέτοιους χώρους. Είναι καιρός οι ανάγκες των γυναικών να πραγματοποιούν μέσα από τις ανάγκες της αναρχικής εξέγερσης. Σαν αναρχικοί, θα έπρεπε να νοιώθουμε αναγκαίο το να αντιμετωπίζουμε την πολιτική της καταπίεσης 24 ώρες την ημέρα. Αυτό για 'μένα σημαίνει πολλή δουλειά και ελπίζω πως οι άλλοι υπολογίζουν σ' εμένα, όπως εγώ σ' αυτούς.

Η άνιση κατανομή δύναμης των φύλων φέρνει δυσλειτουργία που οι Αμερικάνοι δύσκολα μπορούν να

την καταπολεμήσουν. Πολλοί από 'μας, έχουμε ανατραφεί έτσι: οι γονείς αγνοούν τα πιο αληθινά μας συναισθήματα και οι κυβερνήσεις μας κάνουν πλύση εγκεφάλου για να πιστέψουμε πως υπάρχει ένα όριο το οποίο δεν είμαστε ικανοί να ξεπεράσουμε. Προσωπικά μου πήρε τρία χρόνια για να συνειδητοποιήσω ότι είμαι αμφισεξουαλική και 21 χρόνια για να το κατανοήσω σαν πιθανή μου επιλογή!

Είναι ανάγκη να προβληματιστούμε για όλα αυτά πριν χαθούν πολλές πιθανές επιλογές κι' αυτό πρέπει να γίνει όσο δουλεύουμε μαζί, όσο είμαστε σε διάλογο. Δεν μπορούμε να το αναβάλλουμε για κάποια "ειδική συνάντηση". Αν οι άνδρες και οι γυναίκες πρόκειται να

συνεργαστούν σ' εξεγερτικές διαδικασίες, ο σεξισμός θα πρέπει να καταγράφεται σε κάθε βήμα μας.

Ο σεξισμός έχει άμεση σχέση με την "ομο"φοβία. Για παράδειγμα κάποιοι άνδρες αρνούνται να μάθουν οτιδήποτε από τις γυναίκες γιατί νοιάθουν πως αμφισβητείται ο ανδρισμός τους και φοβούνται μήπως χαρακτηριστούν "αδελφές". Φοβούνται να εκδηλώσουν την αγάπη, την οικειότητα και την αμμεσότητα σε άτομα του ίδιου φύλου. Η κουλτούρα των straight δημιουργεί

πολώσεις που επισκιάζουν την "ομο"φοβία τους. Μέσω αυτών των πολώσεων δημιουργούνται ταμπέλες όπως "αδελφές" ή "bulldykes" ("γαμιάδες"), για να διευκολύνουν την κοινωνική διάκριση των ομοφυλόφυλων. Είναι ενδιαφέρον ότι οι "αδελφές" θεωρούνται οι αδύναμοι και "bulldykes" οι δυνατοί, κάτι που δεν είναι παράξενο για έναν πολιτισμό που έχει φτιάξει τόσους μύθους για το δικό του όφελος. Οι ταμπέλες είναι οι εύκολες λύσεις, είναι γύρω μας και είναι ανάγκη να τις πολεμήσουμε.

Το γεγονός ότι δεν εξευτελίζουμε τους σεξιστές, τους ρατσιστές και τους "ομο"φοβικούς δεν σημαίνει ότι έχουμε εξαλείψει εντελώς τις παρόμοιες τάσεις μέσα μας. Αν ο πολιτισμός μας χρειάζεται μετασχηματισμό το ίδιο χρειάζονται και οι ψυχές μας. Το να καταστρέφεις το

σεξισμό ή το κράτος σημαίνει πως αρχίζεις καταστρέφοντας πρώτα αυτές τις τάσεις μέσα σου. Χρειάζεται να δημιουργήσουμε το κατάλληλο έδαφος, αποδυναμώνοντας τις κοινωνικές δομές και ενισχύοντας τους καταπιεζόμενους. Χρειάζεται να σχεδιάσουμε μαζί την οργάνωση όλων αυτών. Είναι ανάγκη να θυμόμαστε πως σε καμμία περίπτωση αυτό δεν θα είναι εύκολο.

Καλώ τους άντρες να αρχίσουν να αντιμετωπίζουν την οργή των γυναικών. Τους καλώ να δεχτούν αυτή την οργή σαν απαραίτητο στάδιο της γυναικείας απελευθέρωσης. Θα έπρεπε και οι ίδιοι να συμμετέχουν σ' αυτή την οργή.

Είναι ανάγκη ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΟΜΑΔΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ. Να ανταλλάξουμε κουράγιο και δύναμη μεταξύ μας. Όταν είσαι γυναίκα σ' αυτό το γαμημένο κόσμο πρέπει να διεκδικείς την ισοτιμία κάθε μέρα. Θα 'θελα να περπατώ στο δρόμο ή να μπαίνω σ' ένα χώρο και να μη με βλέπουν μόνο σαν "κορμί". Αλλά για μένα το ζήτημα δεν εξαντλείται στο χώρο των γυναικών. Αργά ή γρήγορα θα συνειδητοποιήσουμε καλύτερα τις συλλογικές μας ανάγκες σαν γυναίκες και θα τις προωθήσουμε σ' όλα τα επίπεδα της ζωής μας. Θα έχουμε το κουράγιο ώστε να συνεργαστούμε με τους άνδρες για την κοινωνική αναδόμηση.

Θα 'θελα ακόμα να πω ότι ήδη βλέπω γυναίκες που έχουν τη δύναμη να παλεύουν και ξέρω σίγουρα πως υπάρχουν πολλές γυναίκες που αντιστάθηκαν και γι' αυτό δολοφονήθηκαν ή φυλακίστηκαν. Κατά πολύ αυτό το άρθρο προέρχεται απ' τον αγώνα και την εξέλιξή μου σαν γυναίκα και αντανακλά την άποψη των γυναικών που ήταν/είναι μέρος της ζωής μου. Θα ήθελα να τονίσω ότι δεν προσπαθώ να μιλήσω εκ' μέρους όλων των γυναικών. Πιστεύω πως οι γυναίκες διαμορφώνουν διαφορετικές απόψεις μέσα από διαφορετικές εμπειρίες.

Γράμμα της Justine, μέλος της Anti Racist Action στο Profane Existence No 14 (Μάης - Ιούνης '92)

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΑΣ

Και στο χώρο μας το sex και ο έρωτας είναι αλληλένδετα. Οι πιο πολλοί νιώθουμε κατεστραμμένοι όταν φίλος μας ή φίλη μας πάνε με άλλον-η. Μ' αυτό το κριτήριο όσες γυναίκες πουλάνε το κορμί τους τις έχουν αναγκάσει να το κάνουν. Είναι θύματα μιας πατριαρχικής, καπιταλιστικής κοινωνίας, αλλιώς η δράση τους δεν δικαιολογείται.

Απ' όσο φαίνεται το sex και ο έρωτας δεν συνδέονται για τις πόρνες. Το sex γι' αυτές είναι εργασία. Πολλές πόρνες διαχωρίζουν το sex που πουλάνε και το ιδιωτικό sex με το φίλο ή το σύζυγο. Άλλες διαχωρίζουν το sex σε βαρετό, δυσάρεστο ή ευχάριστο.

Η κοινωνία περιφρονεί τις πόρνες επειδή με το μισθό που παίρνουν ξεμασκαρεύουν το μύθο της αγάπης προς τον άνδρα. Πολλές φορές το sex με τον άνδρα είναι μια προσφορά υπηρεσιών - άρα εργασία. Κι' αυτή την εμπειρία την έχουν ζήσει σίγουρα όλες οι γυναίκες. Την παροχή υπηρεσιών για την οποία οι πόρνες πληρώνονται από τον νταβατζή τους, οι πιο πολλές γυναίκες την κάνουν χωρίς να παίρνουν χρήματα, όχι κατ' ανάγκη για χρήματα ή το sex καθαυτό. Οι πραγματικοί λόγοι μπορεί να είναι εξάρτηση, φόβος να μην χάσεις τον άλλο, το να μη μπορείς να πεις όχι και άλλοι.

Ακόμα και στην αριστερά ή την άκρα αριστερά σ' ένα μεγάλο ποσοστό, ο άνδρας είναι αυτός που καθορίζει σε μία ετερογενή σχέση, το πότε και πως θα βιώνεται η σεξουαλικότητα. Στην κοινωνία μας υπάρχουν αλύγιστες προκαταλήψεις σε σχέση με τον ρόλο του πραγματικού άνδρα και της πραγματικής γυναίκας. Το να είσαι ομοφυλόφιλος ή αφισεξουαλικός σίγουρα δεν είναι σωστό και η αυτοϊκανοποίηση είναι ταμπού.

Αν όμως μια γυναίκα βγει από το καθορισμένο της ρόλο, τη βρίζουν πουτάνα. Πουτάνα σημαίνει πως είσαι πεταμένη, πως πουλάς την αξιοπρέπειά σου και δεν αξίζεις τίποτα. Γυναίκες και άνδρες βαραίνονται απ' αυτούς τους κλισέ ρόλους και χρειάζεται να αποβάλουμε πολλά ακόμη, μέχρι να βιώσουμε μια ελεύθερη σεξουαλικότητα.

Για κάθε γυναίκα, υπάχει ο κίνδυνος λόγω του διαφορετικού "αποκρουστικού" φερσίματος να τις αποδοθεί το "ΣΤΙΓΜΑ ΤΗΣ ΠΟΥΤΑΝΑΣ". Για παράδειγμα αυτές που παίρνουν πρωτοβουλία στον έρωτα, έχουν σεξουαλικές γνώσεις, ή σχέσεις με άλλες γυναίκες, με πολλούς, ή κάνουν έρωτα με διαφορετικό τρόπο απ' αυτό που συνηθίζεται. Ακόμα υπάρχουν πολλές γυναίκες που με βάση την τάξη που ανήκουν βρίζονται ως πουτάνες. Εγχρωμες, Εβραίες, εργάτριες, χωρισμένες, χοντρές, εξαρ-

τημένες και κακοποιημένες γυναίκες πιο εύκολα στιγματίζονται ως πουτάνες. Οι λευκές γυναίκες της μεσαίας τάξης, οι παντρεμένες, οι λεπτές και υποτιθέμενα άφθαρτες, είναι υπεράνω όλων των άλλων.

Μία χωρισμένη γυναίκα αφηγείται: "Δεν πρόλαβε να φύγει ο άντρας μου, όταν γείτονες και συνεργάτες άρχισαν να τηλεφωνούν και να κάνουν επισκέψεις. Οχι μόνο δεν καταλάβαιναν το θυμό μου, αλλά πίστευαν πως πρέπει και να τους ευχαριστώ".

Το ΣΤΙΓΜΑ ΤΗΣ ΠΟΥΤΑΝΑΣ δεν είναι μόνο η τιμωρία για απρεπή συμπεριφορά αλλά και πρόκληση για συγκεκριμένη σεξουαλική συμπεριφορά απ' τη μεριά του άνδρα. Όταν στιγματισμένες γυναίκες απορίπτουν σεξουαλικές προτάσεις ανδρών κατηγορούνται ως πουτάνες ή σεμνότυφες. Μια γυναίκα που είχε δεχθεί σεξουαλικές παρενοχλήσεις περιέγραψε την κατάσταση:

"Όταν δεν κοιμάσαι με το συνεργάτη σου, είσαι χαζή και κατσίκια, όταν το κάνεις είσαι πουτάνα. Είτε έτσι είτε αλλιώς είσαι από χέρι χαμένη!"

Η Carpole Vance, μία Αμερικανίδα φεμινίστρια αρχίζει τη θεωρία της για τη σεξουαλική ευχαρίστηση κάπως έτσι: "Ο φεμινισμός" γράφει, "πρέπει να ασχοληθεί με τη σεξουαλικότητα σαν επίκεντρο της καταπίεσης και όχι μόνο με την καταπίεση της ανδρικής βίας και βαρβαρότητας. Ο εξαναγκασμός έχει γίνει κατανοητός λόγω του οτι είναι εντυπωσιακό θέμα, αλλά πρέπει να ασχοληθούμε και με την καταπίεση της γυναικείας επιθυμίας που πηγάζει από την αγωνία και το φόβο".

ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ ΤΗΣ ΠΟΥΤΑΝΑΣ

*"Καθώς πρέπει η πουτάνα
γυναίκα είναι γυναίκα*

*Όλες τις γυναίκες τις
βαραίνει η*

*υποχρέωση της ατέλειωτης
μάχης:*

Είναι μία απ' αυτές...;

ή απο τις άλλες...;

κάνει αυτό...;

ή εκείνο...;

Οτι και να κάνει

έτσι κι αλλιώς είναι λάθος.

ΑΓΙΑ Η ΠΟΥΤΑΝΑ"

Οι λεσβίες αγνοούνται πλήρως ως προς τη σεξουαλικότητά τους και θεωρούνται πρότυπα γυναικείας διαστροφής. Το έγκλημά τους είναι ο διαχωρισμός του sex από την αναπαραγωγική διαδικασία, την ικανοποίηση της ανδρικής επιθυμίας και το γάμο. Το έγκλημά τους είναι η στέρωση της σεξουαλικής κατάκτησης από τους άνδρες.

Και οι άνδρες με "διαφορετικό" φέρσιμο απ' το κανονικό έχουν τις ίδιες προδιαγραφές. Γι' αυτούς υπάρχει η "τρομερή" μορφή του πούστη.

Η μεσιτεία της ειδικής γενετήσιας τυποποίησης και ο στιγματισμός της παραλλαγής απ' αυτήν, είναι ένα βασικό στοιχείο του ειδικού γενετήσιου σοσιαλισμού.

(Από το **RADICAL** #146,
Νοέμβριος '92)

(συνέχεια από τη σελίδα 27)

στάσουν πως η προσπάθειά τους έχει αποτύχει. Οι λέξεις που κάποτε χρησιμοποιούσαμε όπως ειρήνη, αναρχία, ανεξάρτητος τύπος, εναλλακτική σκηνή, έχουν γίνει βαλτόνερα που γέμισαν γρήγορα από γαλήνια κροάζοντες βάτραχους.

Υπάρχουν όμως και κάποιοι που οσφραίνονται τη δυσσομία ειδικά όταν έχει ποτίσει το ίδιο τους το σώμα. Η κολώνια δεν βοηθάει σε τίποτα: η ουσία των σκατών θα παραμείνει αναλλοίωτη.

Δεν μετανιώνουμε για τίποτα πάντως. Η ζωή κινείται. Οτι έγινε έγινε. Το θέμα είναι τι θα γίνει από δω και μπρος. Οι περισσότεροι έχουν πάντα καλές δικαιολογίες για να αποφύγουν την αυτοκριτική. Άλλοι "διαβρώνουν το σύστημα από μέσα", να μια καλή δικαιολογία γι' αυτούς που σύντομα θα διαβρωθούν ως το κόκκαλο. Είναι και οι άλλοι που θα το ρίξουν στο προσωπικό λες κι' εμείς παραστήσαμε το πρότυπο της τελειότητας. Όσοι ψάχνουν για πρότυπα εντιμότητας για να ακολουθήσουν δεν είναι ποτέ τίμιοι με τον εαυτό τους. Αυτοί πάλι που σεφβίζουν με θράσος την ανεντιμότητά τους για εντιμότητα δεν μπορούν να ζητούν την εμπιστοσύνη κανενός. Είναι αναξιόπιστοι.

Τις αποτυχίες και τα λάθη μας θα τα ξεπεράσουμε. Τις προσδοκίες των "φίλων" πάντως είναι δύσκολο να τις δούμε με επιείκεια.

Υπάρχουν δύο δρόμοι για να ακολουθήσει κανείς. Ο ένας οδηγεί στο μαρασμό, στα πρόωρα γηρατειά, στον πνευματικό και σωματικό θάνατο με την υπόκρουση του γλυκού και θελκτικού τραγουδιού των Σειρηνών. Ο άλλος είναι τραχύς και ακανθώδης, δύσκολος κι' επικίνδυνος, μα οδηγεί στην ολοκλήρωση της ζωής. Οι οδοιπόροι του πρώτου έχουν πάντα πολλά και πετυχημένα επιχειρήματα για την επιλογή τους. Οι οδοιπόροι του δεύτερου δεν απολογούνται ποτέ.

Δυστυχώς είμαστε άνθρωποι με αδυναμίες και πέσαμε σε παγίδες. Ευτυχώς παραμένουμε άνθρωποι με δύναμη και κρίση ώστε να ξελασπώσουμε για μια ακόμα φορά. Εχθροί και φίλοι θα τα πούμε στο μεγάλο παιγνίδι της ζωής. Το μέλλον επιφυλάσσει πολλές εκπλήξεις για όλους μας.

Για την ώρα η σιωπή 'μας έχει πολλά περισσότερα να πει.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΠΕΙ ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΜΕΝΕΙ.

Εντεκα τεύχη μέσα σε έξι χρόνια ήταν υπέρ αρκετά για να διαπιστωθεί ένα λάθος τακτικής που η αφέλεια και μόνο αυτή το τροφοδότησε. Ηρθε η ώρα να αποφασίσουμε για μια ακόμα φορά για τη στρατηγική μας με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο.

Ξεφευγώντας απ' την παγωμένη νύχτα
του Νέου Μεσαίωνα

Το έχουμε ξαναγράψει αυτό. Είχαμε γράψει επίσης ότι γνωρίζαμε καλά το σκοπό μας και ότι δεν έμενε παρά να καθορίσουμε τα μέσα. Οφείλουμε να παραδεχθούμε τώρα ότι παρασυρθήκαμε από το τοπίο και ξεχάσαμε το σκοπό μας. Αν και πολλά αποκομίστηκαν - και αυτά δεν θα μείνουν ανεκμετάλευτα - ήταν το βάρος των αρνητικών που μας βύθιζε τα πόδια στη λάσπη.

Το περιοδικό έγινε αυτοσκοπός, προσπάθεια ολοκλήρωσης μιας έκδοσης εις βάρος της ολοκλήρωσης της ζωής. Τώρα πρέπει να ξαναβρούμε το δρόμο του γυρισμού και το χειρότερο: πρέπει να υπομείνουμε ότι σπείραμε στο πέρασμά μας.

Αν κάτι ήξερε το σύστημα της εκμετάλευσης, ήταν το να αφομοιώνει τα πάντα ανάγοντάς τα στο φαίνεσθαι, μοιράζοντας τους βασικούς ρόλους την κατάλληλη στιγμή. Απ' αυτό σχεδόν κανείς δεν ξέφυγε. Ακόμα κι' αυτοί που ήταν γεμάτοι δηλητήριο ικανό να ξεπαστρέψει όλη τη φάρα των απολογητών του Συστήματος, έχουν γίνει τώρα τα πιο άκακα φιδάκια που από αταβιστική συνήθεια δείχνουν την ακίνδυνη γλώσσα και τα δοντάκια τους.

Απ' την άλλη ο παλιός κόσμος ξέρει να προσαρμόζεται σαν χαμελαίοντας για να ξεγελά το μάτι και το μυαλό. Δίνει και ευκαιρίες επιλογής ώστε να δημιουργεί την ψευδαίσθηση της συμμετοχής και να αποποιείται των ευθυνών του.

Αυτοί που θέλουν να γλυτώσουν από την επιλογή ανάμεσα στη Σκύλα και τη Χάρυβδη, πρέπει να βρουν και ν' ανοίξουν καινούριους δρόμους διαφυγής όταν διαπι-

**ΑΣ ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΥ ΤΟ
ΧΩΜΑ ΠΟΥ ΘΑ
ΣΚΕΠΑΣΕΙ ΤΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
"ΠΑΠΑΡΙ"**

(συνέχεια στη σελίδα 26)

"ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ"

("Το αυτόματο, η διαφήμιση και το συνθετικό που γυαλίζει...")

Ενα, μαύρο χέρι φάνηκε που κρατούσε ένα μεταλικό πλαίσιο. Περπάτησε λίγο, λίγο, στάθηκε και είπε: "Όσο το αυτόματο έρχεται, τόσο ο άνθρωπος φεύγει". Το χέρι πέταξε το πλαίσιο μακριά και είπε: "Τώρα είναι καλύτερα. Επαναλαμβάνω: "Όσο το αυτόματο έρχεται τόσο ο άνθρωπος φεύγει"!

Εκείνη τη στιγμή, βγήκε από το σκοτάδι ένα λευκό ακουστικό τηλεφώνου. Μόλις είδε το χέρι άρχισε απότομα να φωνάζει: "Πεθείνω, βοήθεια, πεθαίνω"! Στριφογυρνούσε γύρω από το χέρι φωνάζοντας και το χέρι το παρακολουθούσε με απορία. Μαζεύτηκε για λίγο και ξαφνικά: Μπααφ, του ρίχνει μία και το εξαφανίζει!

Ενας κεραυνός με γκρι χρώμα έπεσε στη γη και ένας κεραυνός σε χρώμα πράσινο απάντησε αμέσως.

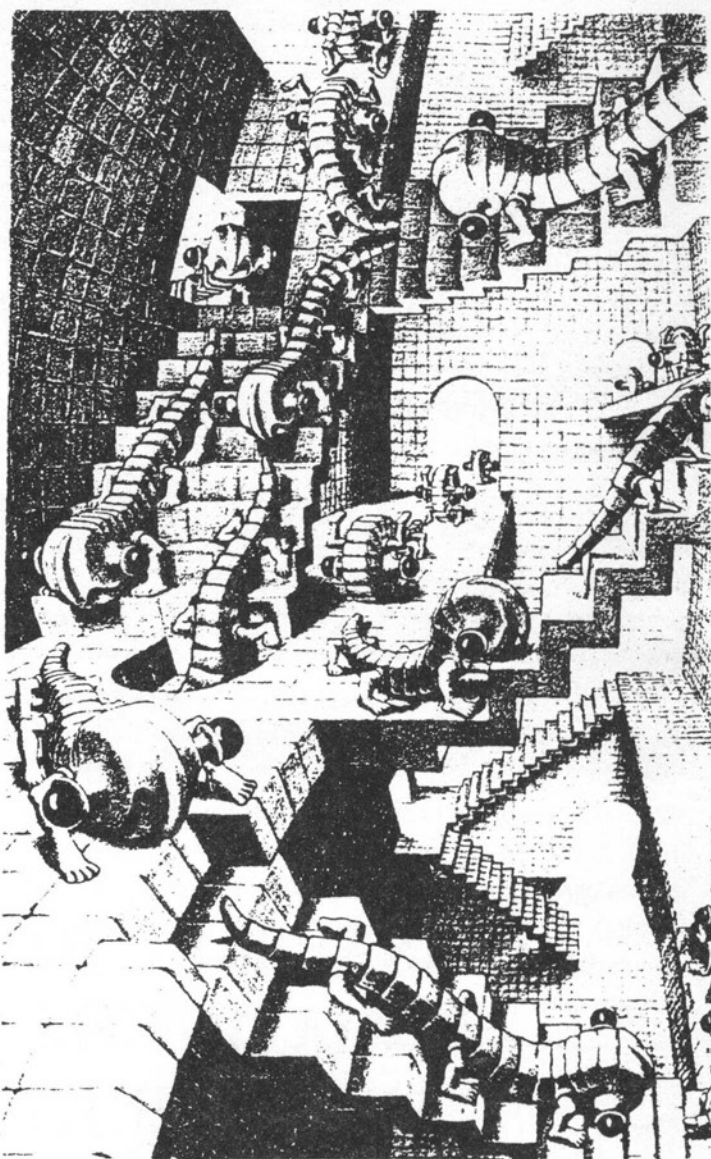
Το ακουστικό ξαναπέρασε βρίζοντας το χέρι και πριν προλάβει αυτό να αντιδράσει, εξαφανίστηκε. Αμέσως μετά εμφανίστηκε ένα μεγάλο ψυγείο που περπατούσε βαριά αλλά σταθερά. Στο βάθος όμως στο σκοτάδι μπορούσες να διακρίνεις μία πολύχρωμη και εύσμη διαφήμιση να το στηρίζει με τα θεώρατα χέρια της. Στην πραγματικότητα, είχε πόδια χάρτινα. Το ψυγείο άνοιξε, το χέρι τεντώθηκε, έπιασε την ανακουφιστική ανάσα μιας ανάγκης που εκπληρώνεται, το ψυγείο χαμογέλασε κι' έκλεισε.

Το χέρι τότε άρχισε να μικραίνει και από ένστικτο πέταξε στο ψυγείο την ανακουφιστική ανάσα μιας ανάγκης και αμέσως το ψυγείο έλειωσε. Το χέρι ξανάγινε κανονικό και με φωνή όλο αυτοπεποίθηση, είπε: "Δεν είναι που κόβουμε το δάσος, είναι που πρώτα του ρουφάμε την ψυχή". Διπλώθηκε για λίγο σκεπτικό και ξανα'πε: "Πιο εύκολα μορείς ν' αποκτήσεις μια ανάγκη παρά αυτό που θα την ικανοποιήσει".

Ενα γυαλιστερό και συνθετικό σε ροζ χρώμα ύφασμα, φάνηκε να έρχεται απ' το σκοτάδι. Μισοκάλυπτε δύο γυναικεία στήθη που φούσκωναν και ξεφούσκωναν με μια ταχυντή αναπνοή, σα μπαλόνια. Το χέρι τεντώθηκε, μετά κοίταξε αλλού και μετά ξανατεντώθηκε. Μια εικόνα άρχισε ν' αλλάζει: Γυμνά στήθη - στήθη με ροζ συνθετικό - γυαλιστερό ύφασμα - γυμνά στήθη - στήθη με ροζ συνθ...

Ενώ η εικόνα συνέχιζε ν' αλλάζει πυρετωδώς, ένα κομψό μπουκαλάκι μ' ένα ανοιχτό κίτρινο υγρό παρενέβει για

λίγο και η εικόνα συνέχισε ν' αλλάζει εν' αλλάξ. Αυτό κάποια στιγμή σταμάτησε και φάνηκε μονάχο του το ροζ συνθετικό και γυαλιστερό ύφασμα να λέει στο ζαλισμένο

χέρι: "Τώρα εγώ είμαι η φύση σου, εγώ η ανάγκη σου". Το χέρι ντράπηκε και στράφηκε αλλού. Ήταν πολύ χυδαίο αυτό το μέχρι τότε άκακο ύφασμα.

Μετά από αρκετή ώρα ξαναβρήκε τη φωνή του και είπε με αρκετή αυτοπεποίθηση: "Βρήκα τη δύναμη και χτύπησα δύο αλλά στο τρίτο αρνήθηκα". Άρχισε να λειώνει, να λειώνει, να λειώνει... Ξαφνικά ένα τεράστιο καταπράσινο φύλλο ήρθε πετώντας μπροστά του: "Λοιώςε" του είπε.

"Πέθανε όσες φορές θέλεις. Όσες πιο πολλές φορές πεθάνεις τόσες πιο πολλές φορές θα ξαναγεννηθείς. Πριν από λίγο είδα ένα χέρι που αγάπησε τόσο πολύ το ροζ συνθετικό γυαλιστερό ύφασμα και το 'πιασε τόσο σφιχτά που δεν μπορούσε να φύγει. Ηθελε βλέπεις να πάει κι' αλλού. Κράτησε σφιχτά και το ψυγείο, αγάπησε και τη

διαφήμιση, μίλαγε γι' ανάγκες απ' το τηλέφωνο και στο βάθος είδα ένα όμοιο χέρι κρατούσε στο χέρι ένα μάτσο κλειδιά. Αυτά τα δύο χέρια τα είδα πίσω από ένα γερό αλλά διάφανο τοίχο. Πέθανε και θα ξαναγεννηθείς. Αυτό που θα έρθει θα' ναι πραγματικά πιο δυνατό. Εκείνο το ταλαίπωρο χέρι, αρνήται να πεθάνει έστω και για μια φορά. Νοιώθει βλέπεις μοναδικό".

Το φύλλο τα'πε αυτά και μαράθηκε και μαζί του έλοιωσε το χέρι κι έμεινε μόνο ένα υγρό καφέ, σα χόμα, που άρχισε ν' απλώνει, ν' απλώνει, ν' απλώνει...

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

(συνέχεια από τη σελίδα 21)

άλλο Α.Τ. δύο στενά παρακάτω. Εκεί γίνονται τα ίδια και καλύτερα. Κατά τις 8.00 σταδιακά τα CRS απωθούν τους διαδηλωτές και αρχίζουν να τους επιτίθενται. Το πανηγύρι έχει πια αρχίσει. Μολότωφ φτιάχνονται και πετιούνται, βιτρίνες σπάζονται και εμπορεύματα απαλλοτριώνονται. Οι συγκρούσεις κρατάνε μέχρι τις 2.00 σε όλο το 18ο διαμέρισμα και τα περίχωρα. Τις 2 επόμενες μέρες οι συγκρούσεις συνεχίζονται καθώς ο κόσμος που έχει μάθει τι έγινε πηγαίνει αυθόρμητα από το απόγευμα προς την περιοχή, παρόλο που αστυνομοκρατείται από μπάτσους, ΜΑΤ και ασφαλήτες. Επιβάλλεται κατάσταση έκτακτης ανάγκης σε όλο το 18ο που έχει όλα τα γνωρίσματα στρατιωτικού νόμου (απαγορεύεται να κυκλοφορούν πάνω από τρία άτομα μαζί).

Την Παρασκευή το βράδυ ανακοινώνεται βαριά ποινή στο δολοφόνο μπάτσο. Το Σάββατο είχε καλεστεί συγκέντρωση στις 3.00 στο Chateau Rousseau, που μετά την καταδίκη αναιρείται και ταυτόχρονα απαγορεύεται από τον Πασκούά (υπουργό Δημοσίας Τάξης). Παρόλ' αυτά πάνω από 1000 άτομα συρρέουν προς τα κει και συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής. Το Παρίσι θα γνωρίσει άλλη μια μέρα σύγκρουσης και αντίστασης. Όπως λένε στην προκήρυξή τους οι σύντροφοι του περιοδικού Apache: "Οι νέοι που επιτέθηκαν στους μπάτσους στο 18ο και στα περίχωρα κατάλαβαν καλά πως δεν μπορούν να στηριχτούν σε κανένα θεσμό για να τους υπερασπιστεί κι ότι ο αγώνας γίνεται μόνο στους δρόμους. Είναι γι' αυτό ΠΟΥ ΕΠΙΤΕΘΗΚΑΝ ΣΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΒΙΤΡΙΝΕΣ-ΣΥΜΒΟΛΑ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΣ. ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥΣ. ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ ΕΠΙΣΗΣ".

Σημείωση: Από τα επεισόδια έχουν συλληφθεί γύρω στα 70 άτομα (5 με 6 είναι ακόμη προφυλακισμένοι) που θα περάσουν από δίκη με βαριές κατηγορίες. Πολλοί απ' αυτούς έχουν υποβάλει μηνύσεις στους μπάτσους γι' αντιπερισπασμό.

HOMO UNIVERSALIS

Anti Racist Action

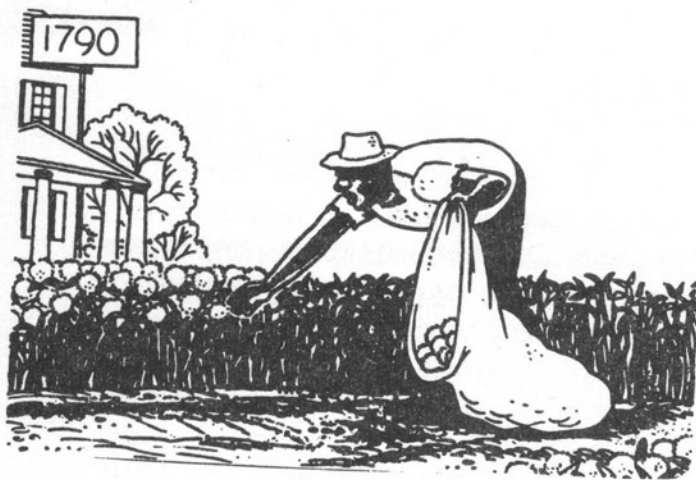
Απόσπασμα της συνέντευξης που έδωσε ο Kieran, μέλος της Anti Racist Action, στο Profane Existence.

Kieran: Πιστεύω πως ο ρατσισμός είναι το βασικό στοιχείο που διαφοροποιεί τη δομή του συστήματος της Αμερικής από τον υπόλοιπο κόσμο. Αυτό που διατηρεί το σύστημα είναι η υπεροχή των λευκών. Ξεκινώντας από την αρχή με τους πρώτους σκλάβους στις αποικίες, υπήρχαν λευκοί και Αφρικάνοι. Ο ρατσισμός δεν υπήρχε με τη μορφή που υφίσταται σήμερα. Οι άποικοι γαιοκτήμονες δημιούργησαν την ιδεολογία της λευκής ανωτερότητας. Οι άνθρωποι δεν είναι γεννημένοι ρατσιστές. Τον

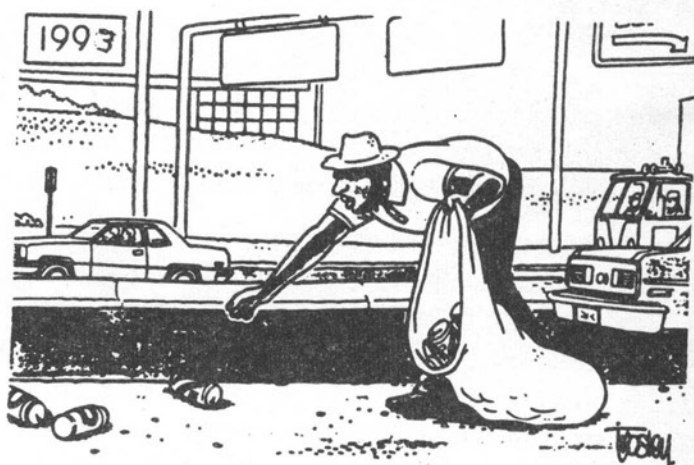
τάξη ότι το συμφέρον της δεν είναι με τα λευκά αφεντικά αλλά με τους μαύρους εργάτες. Η κύρια δουλειά μας είναι να πείσουμε τους μαύρους να γίνουν αναρχικοί και τους λευκούς αντιρατσιστές.

Chris: Αντιρατσιστές - αναρχικοί... Νομίζω ότι είναι παράξενο για την Αμερικάνικη λευκή μεσαία τάξη. Ο κόσμος έχει διδαχθεί να φοβάται τους μαύρους και την κοινότητά τους. Τα M.M.E. μιλούν συνέχεια για εγκλήματα, φόνους, κλοπές. Μένω σε μία γειτονιά μαύρων κι' όταν οι άνθρωποι το μαθαίνουν λένε "άσχημη γειτονιά". Μα δεν είναι άσχημη γειτονιά, απλώς είναι μια γειτονιά στην οποία ο κόσμος προσπαθεί να επιβιώσει, και βρίσκεται εκεί που οι κυβερνήσεις και το σύστημα απομονώνει όποιον δεν γουστάρει. Πως μπορούμε να σταματήσουμε αυτό το είδος του εσωτερικού ρατσισμού;

Kieran: Η προπαγάνδα είναι δυνατή. Ο τρόπος που κρίνεται μία γειτονιά ως καλή ή άσχημη είναι από το

δημιούργησαν για να διαχωρίσουν τους λευκούς από του μαύρους σκλάβους. Αυτό που οι άποικοι έκαναν ήταν να δώσουν προνόμια στους λευκούς, όπως περισσότερη τροφή και την διοίκηση των μαύρων. Αυτό συμβαίνει και στην κοινωνία: Οι λευκοί φιλούν τον κώλο της κυρίαρχης τάξης και πληρώνονται γι' αυτό. Οι λευκοί φιλούν τον κώλο του συστήματος αντί να ενωθούν με τους μαύρους. Οι μαύροι έχουν κάψει συνοικίες σε κάθε πόλη αυτής της γαμημένης χώρας και με τους πιο πολλούς από αυτούς μπορεί κανείς να συζητήσει για το μίσος απέναντι στους μπάτσους ή τη δουλειά και φυσικά οι μαύροι συμφωνούν εντελώς μαζί μας. Πρέπει να πείσουμε την λευκή εργατική

πόσοι μαύροι υπάρχουν εκεί. Νομίζω ότι κάτι που θα έπρεπε να αφορά κάθε λευκό που ανήκει στο ριζοσπαστικό χώρο είναι η γνώση του απελευθερωτικού κινήματος των μαύρων. Είναι ένα κίνημα που σε κάνει να εκτιμάς τον αγώνα τους. Αυτό ίσως σπάσει κάποτε την προπαγάνδα που τα M.M.E. μας ταΐζουν.

Το κίνημα άρχισε στο Νότο στη δεκαετία το '50 και του '60. Είχε όλες αυτές τις περιέργες επιρροές από το χριστιανισμό και τον ειρηνισμό, αλλά αυτό ήταν που κράτησε την τεράστια μάζα των μαύρων στις εκκλησίες. Είχε επίσης δημοκρατικές επιρροές και από εργάτες ή

αναρχικούς. Τα M.M.E. στην Αμερική δείχνουν τον M.L.King αλλά όχι τον κόσμο που στις συγκεντρώσεις του ούρλιαζε: "δεν είμαστε πια ειρηνιστές", "χρειαζόμαστε όπλα". Υπήρχαν τεράστια δημοκρατικά κινήματα και εκατομμύρια άνθρωποι βρέθηκαν στην παρανομία επειδή παραβίαζαν το νόμο σκόπιμα. Όταν σκοτώθηκε ο M.L.King, εξελίσσονταν μάχες σε 160 πόλεις. Πολιτικές μάχες.

Σαν αναρχικοί δεν έχουμε λόγο ούτε ανάλυση για το απελευθερωτικό κίνημα των μαύρων και είναι αληθινά επιζήμιο για μας γιατί αυτό το τεράστιο κίνημα ήταν που δημιούργησε τη δεκαετία του '60 τις οργανώσεις των μαύρων σ' όλη τη χώρα. Οι μαύροι αγωνιστές μπορούσαν να κρύβονταν από σπίτι σε σπίτι για ασφάλεια, πράγμα

που δεν μπορεί να συμβεί με τους λευκούς ριζοσπάστες γιατί δεν έχουν την υποστήριξη της βάσης.

Joel: Τι γίνεται με τις άλλες φυλές;

Kieran: Στην Μινεάπολη υπάρχει το A.I.M. (American Indian Movement).

Chris: Ήταν το αντίστοιχο των Μαύρων Πάνθηρων αρχικά;

Kieran: Είχαν πολλές ομοιότητες. Υπάρχει και η αντιεξουσιαστική άποψη στην Αυτόχθονη Αμερικάνικη κοινότητα όπως αυτή του Leonard Πίτες. Δεν ξέρω αν γνωρίζεις για το FREEDOM NOW. Οι αφίσσες τους έλεγαν: "Δες την πραγματικότητα: υπάρχουν πολιτικοί κρατούμενοι στην Αμερική". Το FREEDOM NOW απαρτιζόταν από υπερασπιστές του Ινδιάνικου έθνους και λευκούς αντι-ιμπεριαλιστές κομμουνιστές και δεν αναγνώριζαν τους αναρχικούς φυλακισμένους όπως το

Larry Giddings και άλλους. Ο Leonard Peltier είπε: "αν δεν τους αναγνωρίσετε δεν μπορείτε να χρησιμοποιείτε τ' όνομά μου". Ο Leonard Peltier ήταν ο πιο γνωστός πολιτικός κρατούμενος και όταν φυλακίστηκε οι πρώτοι που τον υποστήριξαν ήταν οι αντιεξουσιαστές και οι αναρχικοί.

Νομίζω πως είναι πραγματικά σημαντικό να συνεχίσουμε να μαθαίνουμε απ' αυτό τον αγώνα. Πρέπει να αναγνωρίσουμε το απελευθερωτικό κίνημα των μαύρων σαν το κλειδί για τον αγώνα στην Αμερική. Ήταν αυτό το κίνημα που δημιούργησε τη σπίθα για το αντιπολεμικό και το γυναικείο κίνημα στη χώρα. Σε κάθε κίνημα το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι ήταν οι μαύροι. Στους εργατικούς αγώνες και σ' αυτούς των γυναικών οι μαύροι ήταν αυτοί που τράβηξαν την κατάσταση μακρύτερα.

Joel: Η A.R.A. είναι επαναστατική οργάνωση;

Kieran: Νομίζω πως καλό είναι να μη βάζουμε ταμπέλα στην A.R.A., γιατί πολλοί άνθρωποι που μισούν το ρατσισμό δεν ξέρουν τι γίνεται με την επανάσταση. Πιστεύω ότι οι περισσότεροι στην A.R.A. είναι επαναστάτες κι' ελπίζω αυτό να συνεχιστεί.

Chris: Πως αντιμετωπίζετε τους καινούριους στην A.R.A.; Πως τους εμπιστεύεστε όταν θα μπορούσαν να είναι χαφιέδες;

Kieran: Όταν ένας λευκός θέλει να εισχωρήσει πάντα σκέφτομαι "Ποιος είναι αυτός;". Πάντα συμπληρώνει κάτι σαν έντυπο με διεύθυνση δουλειάς και σπιτιού, όχι για να ρωτήσουμε εμείς το αφεντικό του αν είναι καλός άνθρωπος, αλλά για να επιβεβαιώσουμε ότι είναι το πρόσωπο που ισχυρίζεται. Αυτό γίνεται κυρίως στο St Paul (γειτονιά με μεγάλο αριθμό ρατσιστών).

Joel: Βλέπεις κάποια διέξοδο, κάποια ευκαιρία για να γίνουν οι αναρχικοί μαζικό κίνημα;

Kieran: Ναι! Πιστεύω ότι υπάρχει ένας αριθμός μαζικών αναρχικών κινήματων που θα μπορούσαν να έχουν μία μεγάλη παρουσία. Στο Twin Cities οι αναρχικοί έχουν αναμιχθεί στο αντιφασιστικό και αντιρατσιστικό κίνημα μέσω της A.R.A. και άλλων. Νομίζω ότι υπάρχει η δυνατότητα για τους αναρχικούς να έχουν μία μαζική επιρροή στο ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα και στο κίνημα για το δικαίωμα στην έκτρωση, στους ομοφυλόφιλους, στους οικολόγους και στους αντι-ιμπεριαλιστές. Αν ακόμα και πέντε άνθρωποι καθίσουν και πούνε "θα μπορούμε σ' αυτό το κίνημα και θα δουλέψουμε" πιστεύω ότι υπάρχει η δυνατότητα παρέμβασης.

